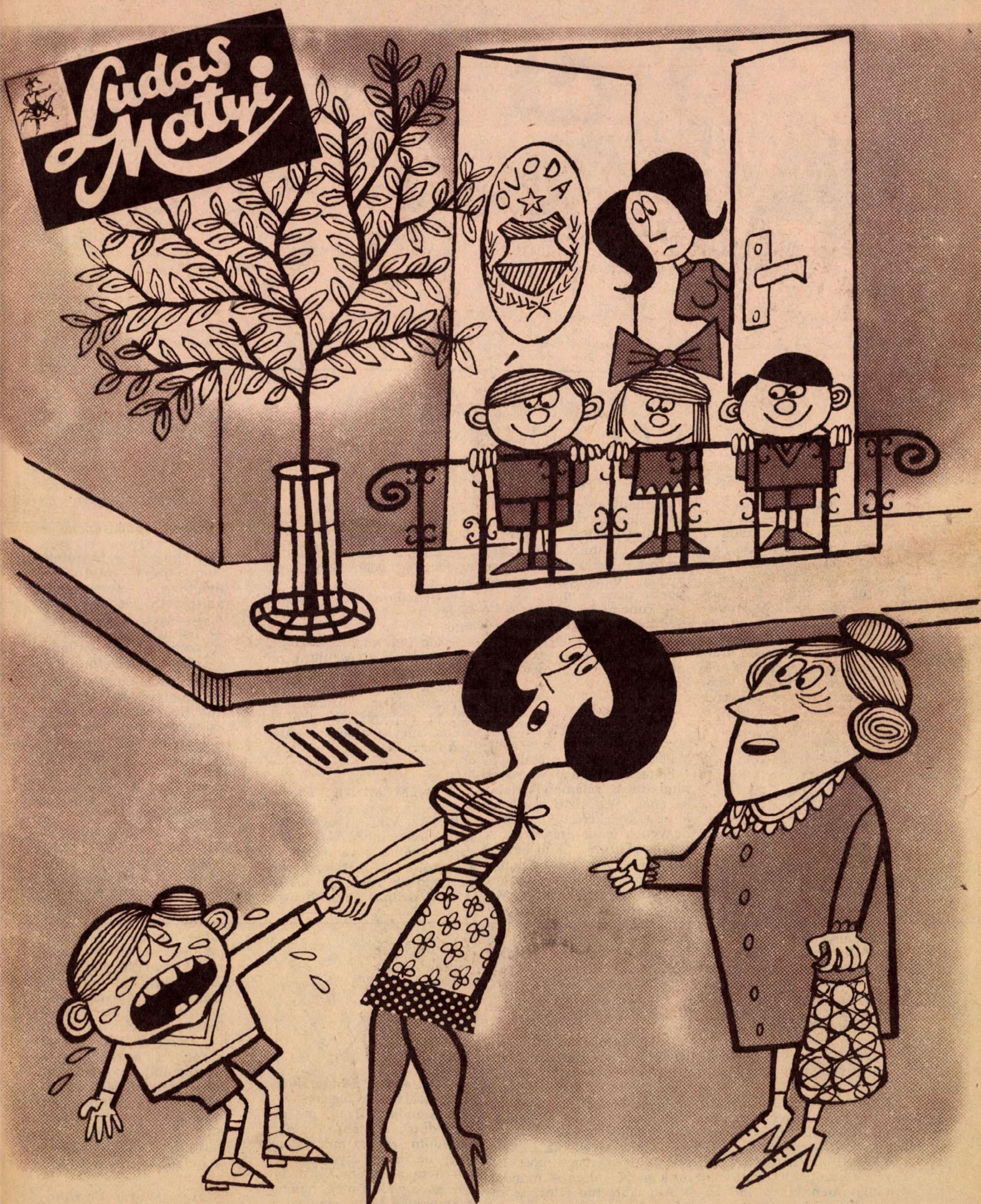
XXI. évfolyam 34. szám Ára: 1 forint 1965. augusztus 26

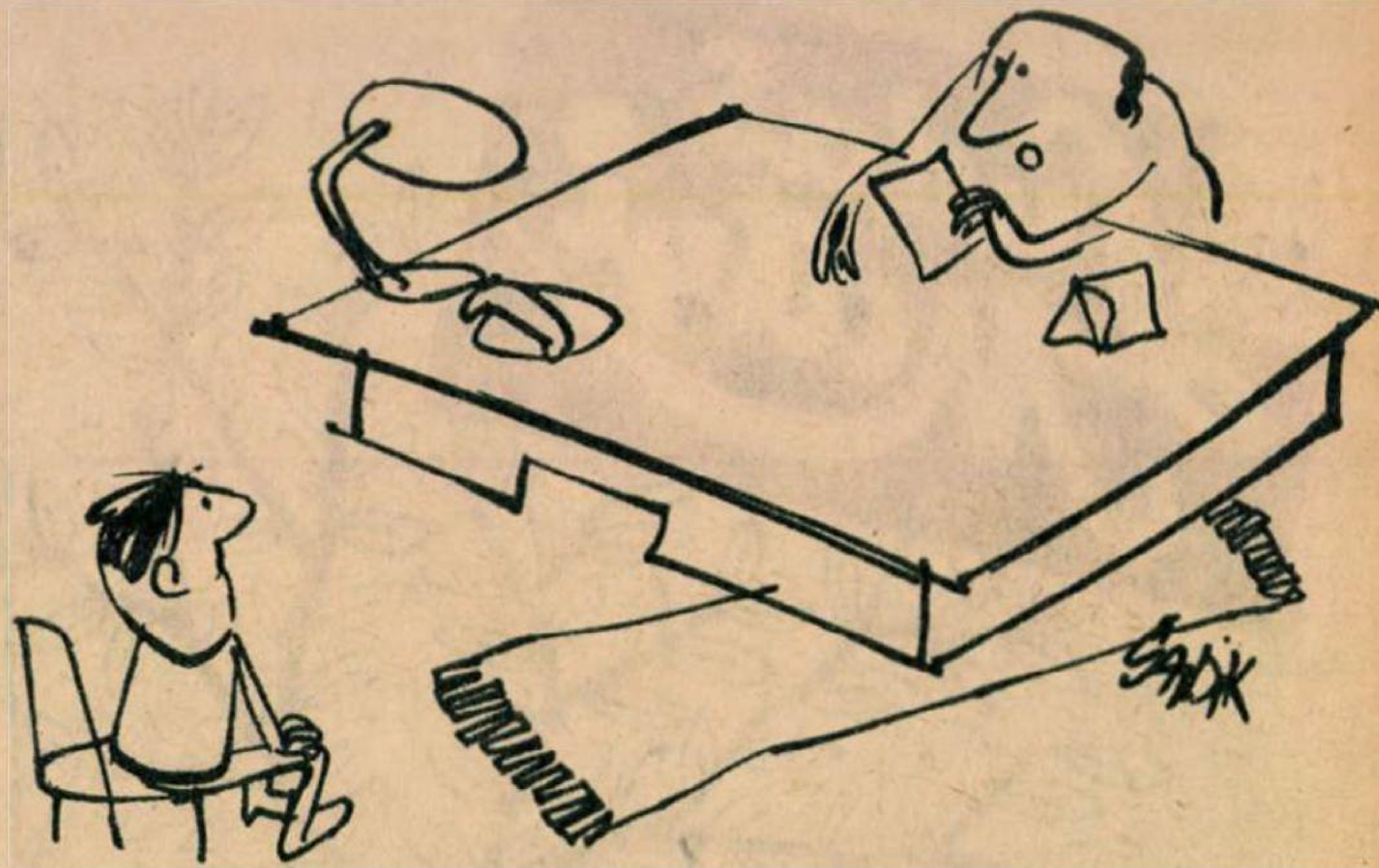
Fülöp György rajza

— *Miért bőg ez a gyerek?*
— *Egyetemre akar menni!*

Két nemzedék

Váratlan akadály

– Ön megfelelne, csak az ajánlással van baj...

KENYÉR

A boltban találkoztam a községi tanácselnökkel. Berván érkezett, a gépet leállította az ajtó mellett, és meghánytuk-vetettük a falu sorsát. A boltos kirakott a pultra néhány kenyeret, hogy lássák a vevők, már megérkezett a kenyér, különben minden új vevő megkérdezte volna, hogy megérkezett-e már. A tanácselnök is kenyeret

akart venni. Rászólt egy középkorú férfira:

– Ne dütsd a táskádat a kenyérhez! Mindenfelé utazol vele, itt meg tekitámasztod a kenyérnek.

Később, amikor elbúcsúztunk, vett két veknit, átadta egy maszatos, klottnadrágos gyereknek, hogy vigye haza a lakásukra, ő pedig szépen elkocogott a Berván.

BONYOLULT TÉTEL

A szövetkezeti brigádvezető mezőgazdasági technikumban tanult levelezőként. Egyik vizsgáján bonyolult tételt kapott állattenyésztésből. Egyebek között ki kellett számítania, mennyi és milyen takarmányt adjon egy meghatározott súlyú kosnak bizonyos időszakban. Tudta, hogy ajánlatos valami fehérjedús eleséget is hozzáadni a kos táplálékához. A tojásra gondolt, de annak nem tudta pontosan kiszámítani a tápértékét. Hiányolta is a vizsgáztató tanár a tojást.

– Tudom én, tanár úr – mondta a brigádvezető –, hogy a tojás a legjobb. De olyan drága, hogy sajnálom feletetni ezzel a nyavalyás kossal.

JELENTÉS

Pénzügyőr-tiszt meséli:

Fiatal koromban egyszer kimentünk valamelyik faluba éjjel, ellenőrizni egy bejelentést. Megkerestük a szőlőhegyen a jelölt présházat, és bekopogtattunk. „Bújj be!" – szólt egy barátságos hang. Idős parasztember fogadott bennünket, ijedt képpel. Mit csinál maga itt? – kérdeztem. Az öreg katonásan összevágta a bokáját: „Őrmester úrnak jelentem, pálinkát főzök."

HÚZÓHATÁS

Az újságíró és a fotóriporter kiment a határba képes riportot készíteni kapáló téesz-tagokról. Elkísérte őket a főagronómus, arrafelé kalauzolván, ahol legtöbben dolgoznak.

– Majd meglátják, elvtársak, milyen nagy most nálunk a szorgalom – mondta. – Aki lábra tud állni, az kapál.

Valóban nyüzsgött a kukoricaföld a növényápolók seregétől. Az újságíró elégedetten jegyzetelt, a fotós boldogan fényképezett.

– Elég is lesz – mondta egyszer. – Több kép nem kell.

– Csináljon még néhány felvételt! – kérte a főagronómus.

– Úgysem tudjuk közölni.

– Tudja, mit? Menjünk végig a táblán, és csak csettintse el a gépet, mintha fényképezne. Nagy húzóhatással lesz a tagokra. Az idén jó volna megkapáltatni a silókukoricát is.

NEM MINDEGY

Kovács Vince bácsi igen közvetlen ember. Sok mindent elmond a falujáról, és magáról is, ha meglátogatom, és elidőzök nála egy kicsit. A múltkoriban mesélte:

– Jön a vőm, a Máté, hogy összevesztek az asszonnyal. Azt mondja: „Papa, meggabalyodott a lánya." Hát, mondom, jegyezd meg, Máté, hogy ha meggabalyodott, akkor nem a Kovács Vince lánya gabalyodott meg, hanem a Saroglyás Máté felesége!

(g. j.)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Kedves Ludas!

Panaszommal én is — mint annyi más olvasód — hozzád fordulok. Nem azért, mintha a megtörtént eseten már változtatni lehetne, hanem azért, hogy mások — és nem utolsósorban a szóban forgó vállalat — okuljanak belőle.

Július 29-én vettem a keszthelyi ABC Áruházban két tetszetős külsejű szivacs-állatot: egy kis mackót és egy pingvint. Nyugodt lélekkel megvettem, az alján kis cédula hirdette, hogy az Iparművészeti Vállalat zsürizte őket! De hogyan? A mackóval más baj nem történt, mint hogy néhány órán belül leesett a feje, de a pingvin az tökéletes volt! Kislányom — aki kabalának kérte a kis állatot — levitte a strandra, ott természetesen nedves kézzel is megfogta. Eredmény: a pingvin frakkjának a fekete színe pillanatok alatt összefogta a fehér mellényt, a szemeket, a gyerek kezét, a nyakát és a fürdőruháját! Nem tudom, milyen célra készítik ezeket a holmikat, én játékszernek vettem őket... Lehet, hogy tévedtem? Talán vitrinben a helyük?

Wurm Ervinné
Sopron,
Május 1. tér 31.

Defekt

Gerő Sándor rajza

Mindenféle

Idegesség ellen rendkívül könnyű védekezni, ha az ember meg tudja őrizni a nyugalmát.

*

Valamilyen címen mindenkit kivételes bánásmódban kell részesíteni.

*

Már csak a változatosság kedvéért is helyes, ha az embernek nincs mindig igaza.

*

Gondolkozom, tehát nem tudok aludni.

*

Könnyebb az embert legyőzni, mint meggyőzni.

*

Emberismeretterjesztő társaságot kellene alapítani.

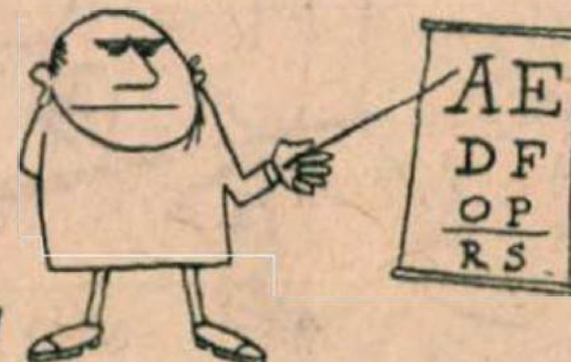
*

Más okos tanul a károdon.

F. L.

panasz

Valami baj van a szememmel, azzal a két szép szememmel, lelkem tükrével, amely jó megvilágításban olyan okosan csillog.

Hogy mi bajom van?

Nincs rá orvosi műszó, ezért körül kell írnom: gyakran előfordul, hogy nem látok változást ott, ahol mindenki lát. Nagyszerűen látok mindent – egy sas is megirigyelhetné a szememet –, de a változásokat nem minden esetben veszem észre . . .

Nemrégiben a Gellérthegy tetejéről megláttam egy Akácfa utcai ablakban napsütkérező fiatal lány bal vállán egy katicabogarat, de ugyanazon a napon nem vettem észre valahol egy változást, egy alapvető változást, amelyet pedig észre kellett volna vennem. Én úgy láttam, hogy semmi sem változott, minden maradt a régi, minden maradt úgy, ahogy volt. Hiába meresztgettem a szemem, sehol sem láttam, hogy valami alapvetően megváltozott volna.

Mi lehet ennek az oka?

Nem tudom. Talán a pupillámmal van valami baj, vagy a szemlencsefüggesztő szalagjaimmal. A szemorvosok se tudják, mi lehet az oka, csak a fejüket csóválják, és a vállukat vonogatják.

Szép, tiszta időben ellátok Gyömrőig is, de még nem próbáltam meg, mert azt mondják: Gyömrőn nincs semmi látnivaló . . . A tanulmányokban felfedezem a legrejtettebb összefüggéseket . . . Éjszakánként a csillagokat tanulmányozom egy amatőr csillagász szakkör megbízásából. Szegényeknek nincs pénzük teleszkópra . . .

De!

De egy-egy lényegbevágó gyökeres változást nem látok meg.

Hát nem fantasztikus?

Megtörtént velem az is, hogy felszólaltam egy vállalati értekezleten: „Ez így nem maradhat tovább, elvtársak! – szónokoltam szenvedélyes hangon. – Ezen sürgősen változtatnunk kell!" S akkor kiderült, melléfogtam: már rég változtattak a dolgon, csak én nem vettem észre semmit. Illetve én úgy láttam, hogy minden maradt a régi.

Mi lehet ennek az oka?

Ha én azt tudnám! De egészen biztos bennem van a hiba, a szememben, csak még nem tudom, hogy micsoda.

Többször előfordult már az is, hogy kínos helyzetbe kerültem a szembajom miatt. Mindenki örült, hogy itt vagy ott fontos változtatásokat vezettek be, mindenki lelkesedett, csak én nem lelkesedtem, én nem örültem, mert nem láttam, hogy valamit is változtattak volna . . . Ilyenkor aztán furcsán néztek rám, pedig én nem tehetek róla.

A szemem!

Valami baj van vele. De mi? Nem tudom.

Egyelőre az orvostudomány és az illetékes szervek is értetlenül állnak előtte.

Mikes György

A LEGNAGYOBB SÉRTÉS

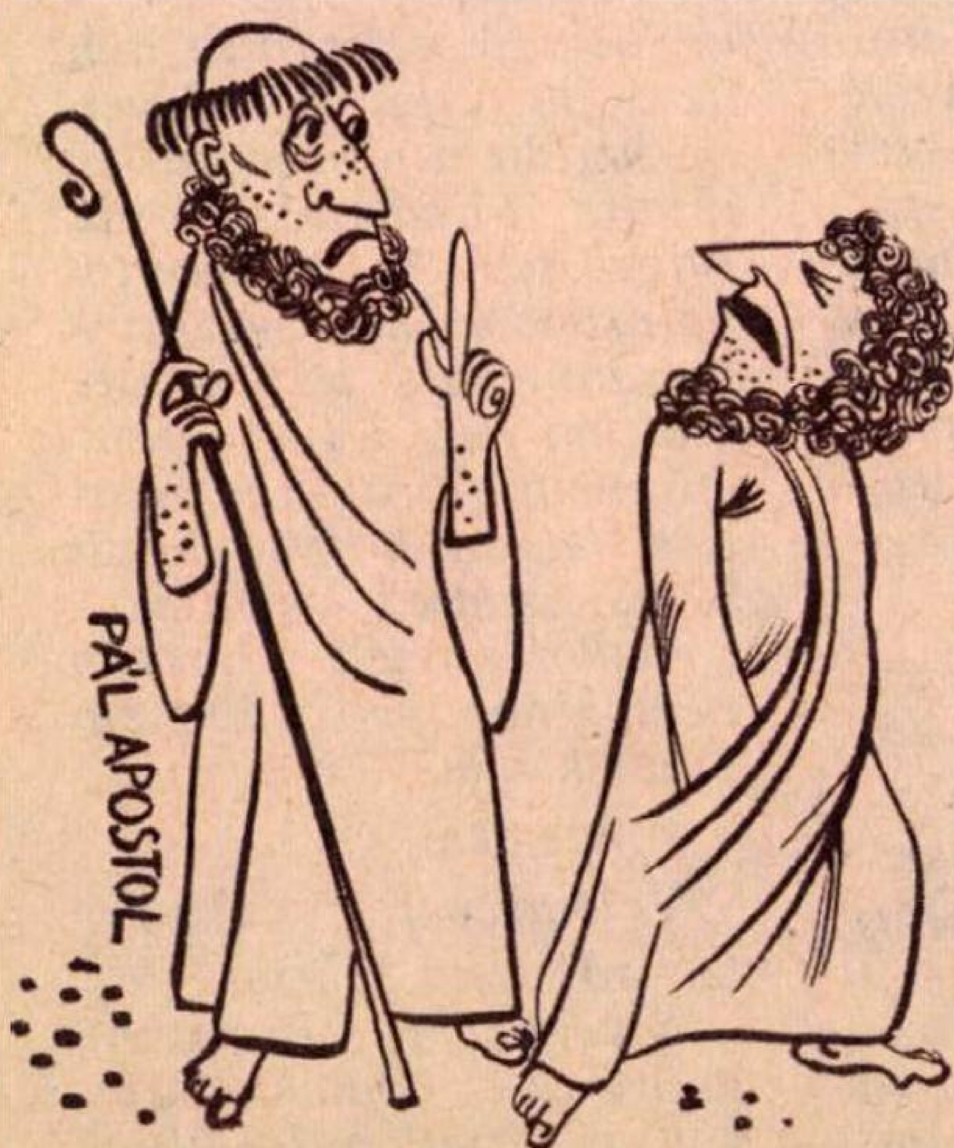
Barát József rajzai

– Maga akar engem megfúrni?...

– Értesz is te a nőkhöz!...

– Maga engem ne tanítson!...

Különleges beosztás

A Timsó- és Robbanómotorgyár igazgatója, Stirpák Sándor érdeklődéssel szemlélte a gyár új dolgozóját, Perczegős Norbertet:

— Tehát leadta az iratait a munkaügyi osztályon. Amint látom, előző munkahelyéről szabályosan lépett ki. Tudomásom van róla, hogy ön lelkiismeretes, kitűnő szakember.

— Ó, ne tessék zavarba hozni. Marós vagyok. Azt hiszem, még nem volt panasz a munkámra. Ennyi az egész — felelte szerényen Perczegős.

— Bízom önben. Remélem, meg leszünk egymással elégedve.

— Köszönöm. Milyen géphez kerülök, ha szabad érdeklődnöm?

— Semmiféle géphez nem kerül. Mint lottó- és totóügyi megbízott fog tevékenykedni gyárunkban.

— Hogy értsem ezt? — csodálkozott Perczegős.

— Arra gondoltam, mint jó marós, lelkiismeretes szakember, ezen a vonalon is kitűnően ellátná a feladatát. Felelős posztra állítom önt. Dolgozóink a hét negyvennyolc munkaórájából jelentős időt áldoznak a szelvények kitöltésére. Ha országos viszonylatban számolunk, sok ezer munkaóra vész el az ikszeléssel. Fegyelmi eszközökkel nem értem el tökéletes eredményt. Csak egyetlen megoldás van. Függetlenített lottótotóügyi megbízottat kell kinevezni minden munkahelyre. Az ön feladata röviden ennyi: hétfőn reggel, rögtön munkakezdés után golyóstollal a kezében végigjárja a gyár minden pontját, a dolgozók pedig munka közben lediktálják az elképzelt nyerőszámokat. Ezzel is megtakarítunk egy kis időt. Az ön kötelessége az is, hogy szisztémákat ajánljon a dolgozóknak, így kevesebb időt kell eltölteniük fejtöréssel. Kedden, szerdán, csütörtökön a hangosan beszélőn tízpercenkint bemondja: Megvette már az e hetit? Erről jut az eszembe: jó a mikrofon-hangja?

— Egy darabig kalauzként is dolgoztam. Azt mondják, a mikrofonban jól érvényesül a világos színű baritonom — felelte némi büszkeséggel Perczegős.

— Helyes. Csütörtökön fél kettőkor egy totóládával még végigjárja az összes termeket. A restek, a lusták még ilyenkor is bedobhatják lottóikat. A szelvényeket aztán ön autóval viszi a Nádor utcai központba. Remélem, odaadó, lelkiismeretes munkája segíti majd a Timsó- és Robbanómotorgyár termelési eredményeit. Munkáját máris elkezdheti. Írja, kérem! — mondta az igazgató, s fel-alá járkálva diktálni kezdett:

— 4, 9, 28, 72, 80...

Galambos Szilveszter

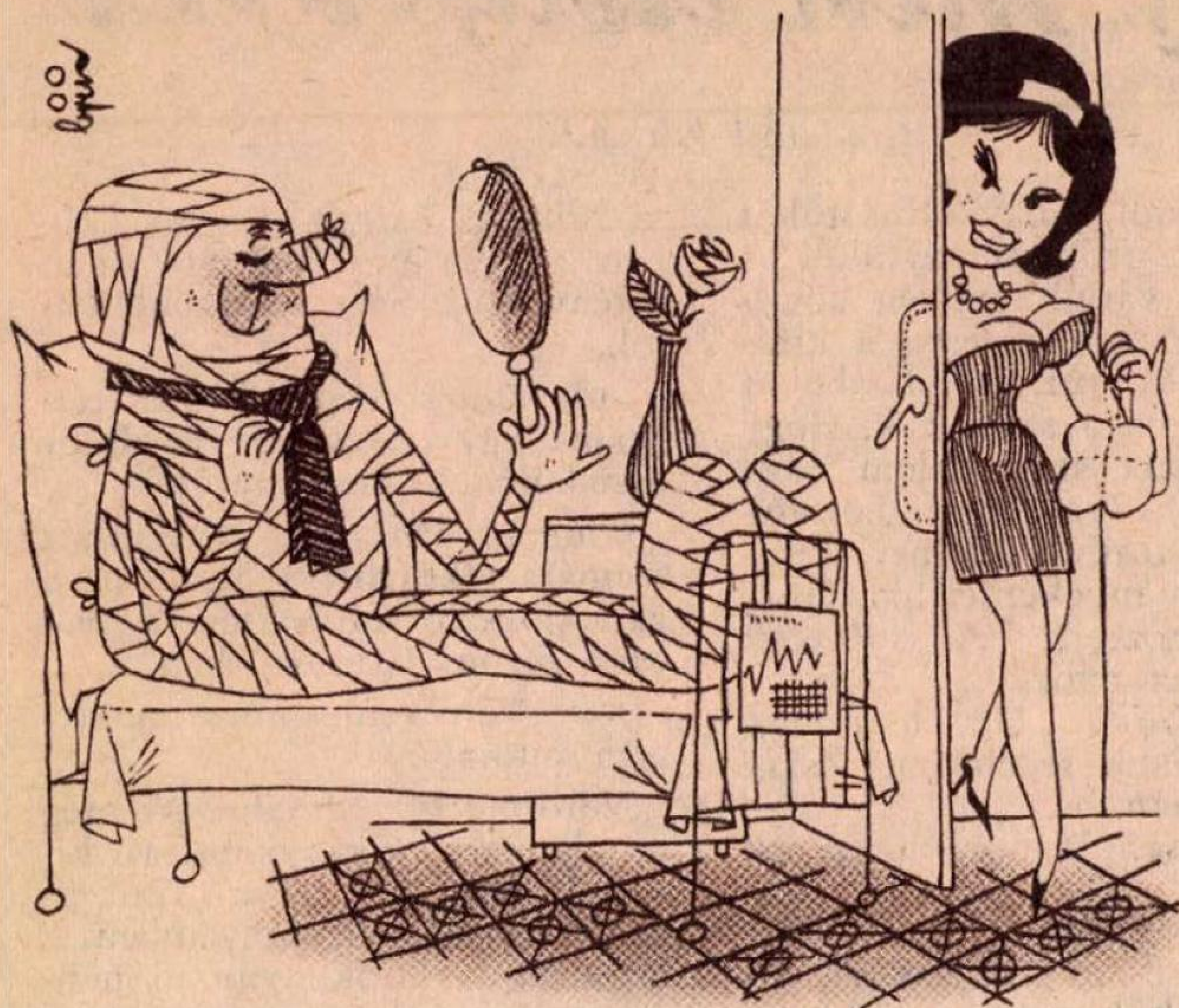
Minőségi változás

Pusztai Pál rajza

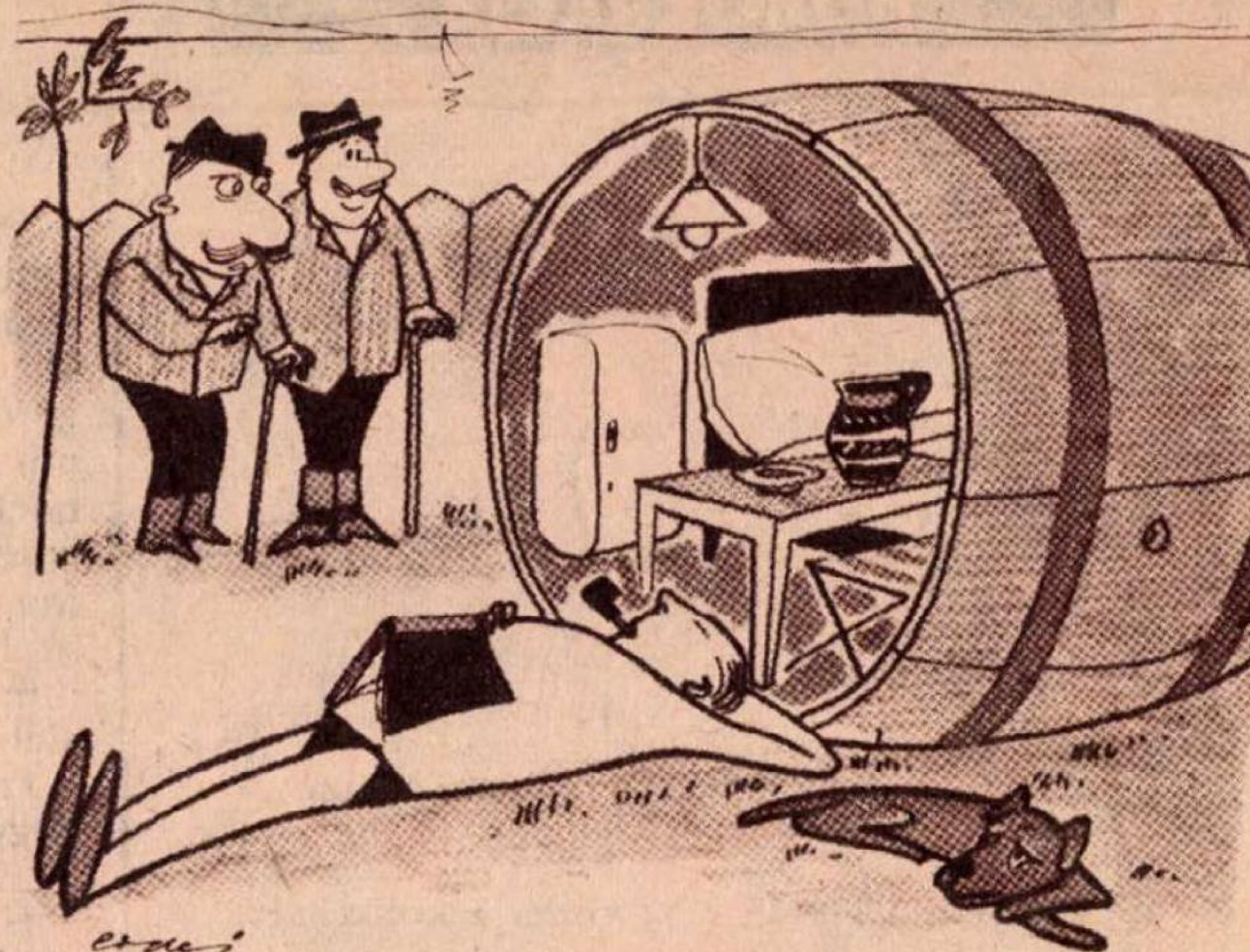

– Eddig én ittam el a pénzt, most meg a kocsi...

Férfi-hiúság

Fizetővendégszolgálat

– Szüretig kiadtam az Ibusznak!

A nyúl meg a tű

Egy nyúl elnyúlt a fűben,
mint cérnaszál a tűben,
de itt a fű a cérna,
s a tű a fűbe hullva
hegyét a nyúlba szúrta,
tövig szaladt acélja.
A nyúl a tűt kikapta,
dühében földre csapta,
megesküdött, hogy akta
lesz az ügyből, mert nem állhat
ily sérelmet semmi állat,
és oktalan,
sőt jogtalan
az alulról jött bírálat.

A nyúl tehát panaszra ment.
– Nem ülhet össze parlament,
ne szidd a vádlott szakrament-
umát,
dumát
hallottunk bőven, ám a lényeg,
ki hagyta ott e furcsa fémet? –
Majd paragrafust keresve,
szólt a bíró: ily esetre,
hol se rossz szándék, se bosszú
nem forog fenn, bármi hosszú,
bármilyen hegyes tű szúr is,
mit se mond a corpus iuris.

Bűnjel volna, ott a tű,
megtalálhatnád a fű
rejtekén, de méltó döntést
hogy hozhatnánk? Feljelentést, –
nemhiába volt nagy szellem,
bár nem tudta rajta kívül senki, –
szóval, feljelentést kéne tenni
ismeretlen tettes ellen.

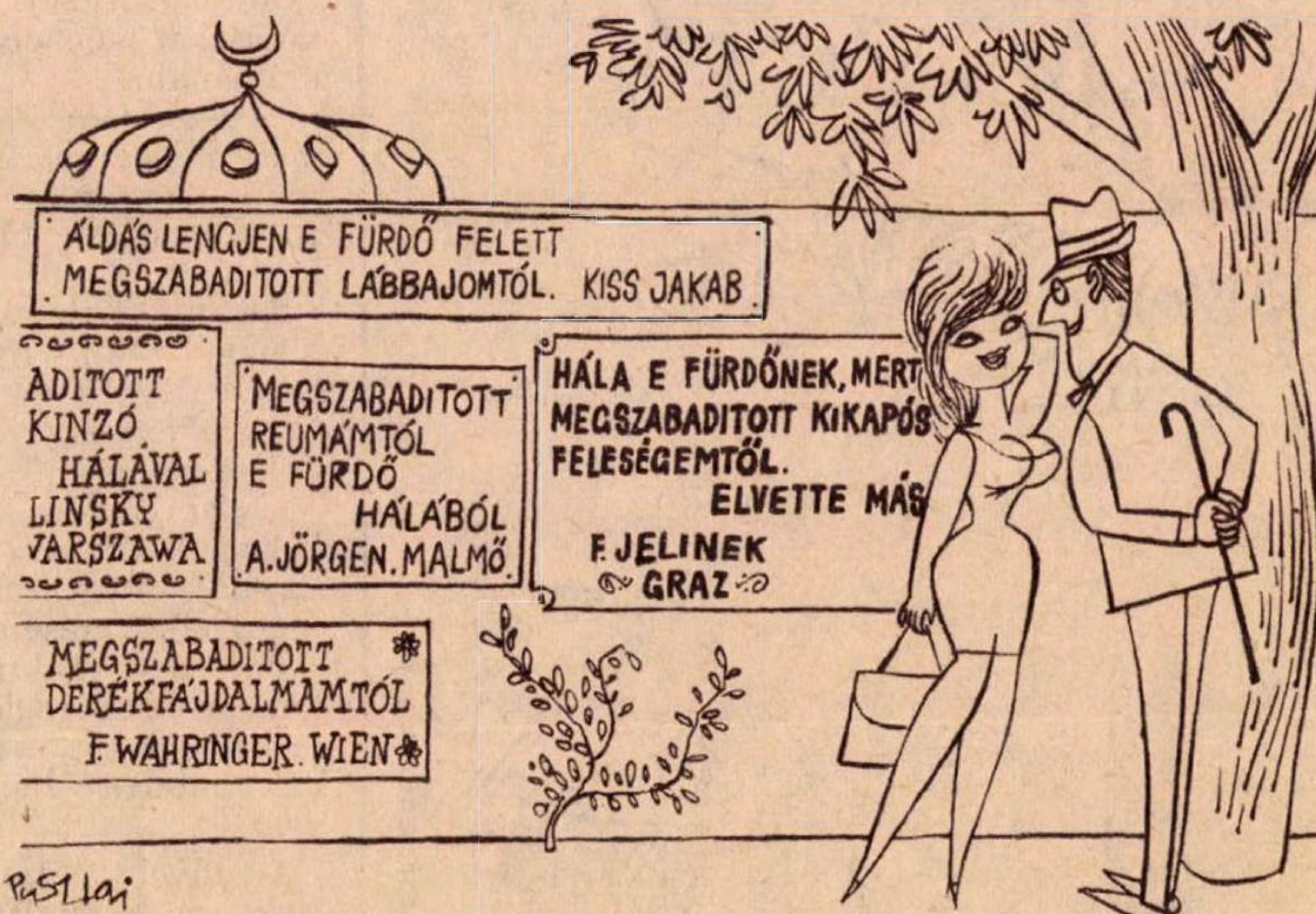
Futott a nyúl, hogy meg se állt,
a sok futástól reszketett a térde,
sőt, felment a vérnyomása,
de, sajnos, semmit sem talált,
nem volt se tű, se égi-földi mása,
bár a rétet tűvé tette érte.

Ki dugta hát a tűt a fűbe? Én.
Eltűnt a tű, de megmaradt a kín,
a nyúlnak szúrás, olvasónak rím,
s elnyúlt a nyúlról szóló költemény.

Rudnai Gábor

Gyógyfürdő

Pusztai Pál rajza

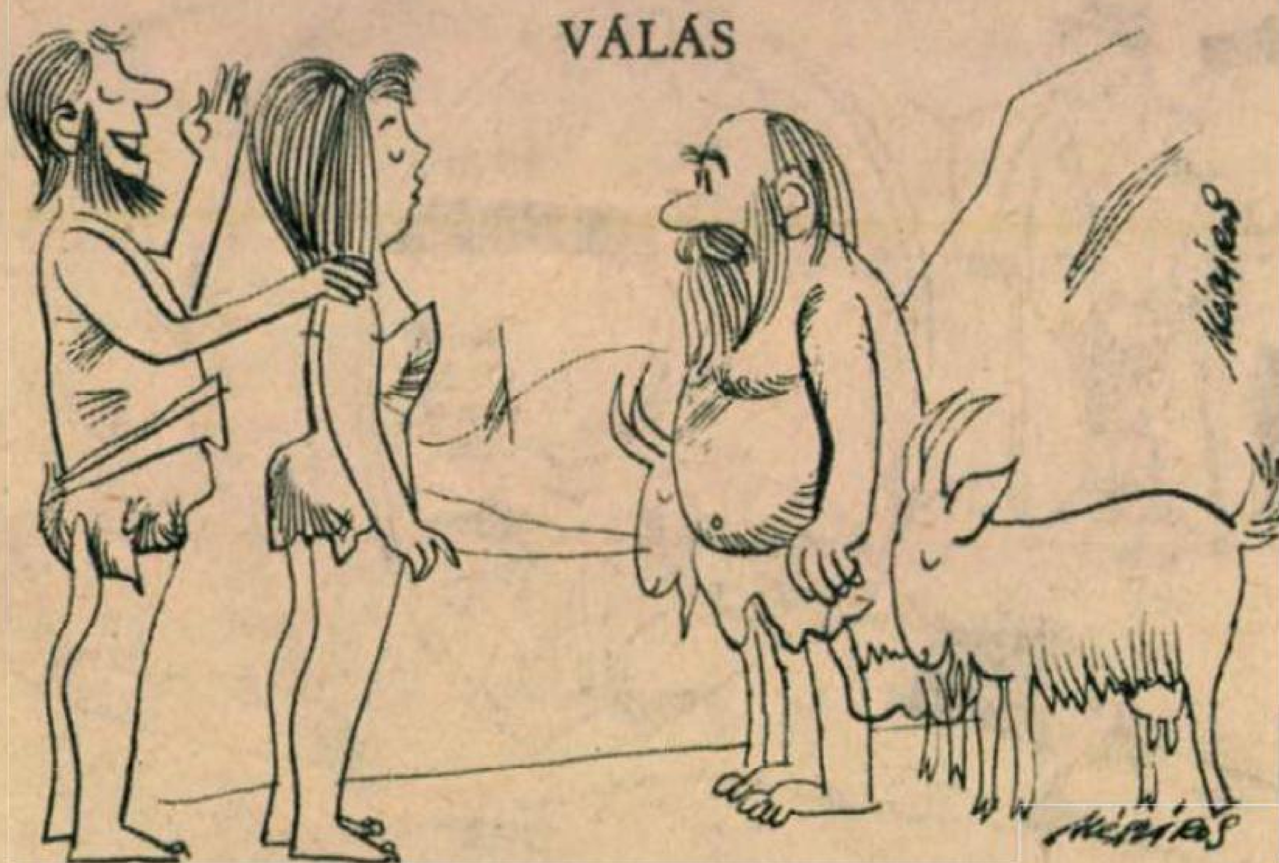
Az első operáció

Sajdik Ferenc rajza

AMIKOR MÉG NEM VOLT BÜROKRÁCIA

VÁLÁS

– Visszahozom a lányát, adja vissza a kecskéimet.

LAKÁSIGÉNYLÉS

FEGYELMI TÁRGYALÁS

Mészáros András rajzai

Ki min dolgozik?

(Irodalmi körkérdés)

Tudjuk jól, hogy olvasóinkat érdeklik az írói műhelytitkok, s izgatottan várják, milyen könyvek kerülnek rövidesen a kirakatokba, s milyen darabokat mutatnak be a színházak. Hogy tájékoztassuk az irodalom iránt érdeklődő olvasóinkat, körtelefon útján fordultunk neves íróinkhoz, és megkérdeztük tőlük, min dolgoznak. A válaszok alább következnek.

Franz Kafka: Úgy tervezem, hogy legújabb regényemet őszre nem fejezem be.

Homérosz: Jövőre új eposzt publikálok.

Goethe: Faustról írok hosszabb, kétrészes költeményt. Én sem akarok kimaradni a Faust-feldolgozók hosszú sorából.

Blake: Őrjöngéseimet rendezem kötetbe.

Julius Caesar: Galliai háborús naplómhoz most üzenek hadat.

Katona József: Az utolsó simításokat végzem poszthumusz drámámon.

Shakespeare: Királytárgyú drámán dolgozom. A szonettjeimet most átmenetileg félretettem. A Rómeó és Júliából musical készül.

Dante: Túlvilági témájú trilógiám több nyelven jelenik meg.

Herakleitosz: Töredékeken dolgozom.

Oscar Wilde: Fegyháztárgyú ballada tervével foglalkozom. Egyelőre még csak a bűncselekmény elkövetésére készülök.

Berzsenyi Dániel: Genetikai kutatásokkal foglalkozom, hogy megállapítsam, valóban romlásnak indult-e hajdan erős magyar.

Stendhal: Filmforgatókönyvet írok egy konzultánssal a Vörös és feketéből.

Dumas: Fáradt vagyok. Ebben az esztendőben egy tucat regénynél többet nem publikálok.

Ady Endre: Lédával most tárgyalok egy nagyobb versciklus témakörének kialakításáról.

Thomas Mann: A Körszínház számára elkészült a Mario és a varázsló színpadi változata. Nagyon bízom Latinovitsban.

Jób: Könyvemet most rendezem sajtó alá.

Vörösmarty Mihály: A még mindig égető cigánykérdéssel kívánok foglalkozni a „Vén cigány" című költeményemben, s biztatást kívánok nyújtani népzenészeinknek a modern tánczenedivattal szemben.

Dosztojevszkij: Új regényem témája rendkívül izgalmas. Egy fiatalember meggyilkol egy öregasszonyt. Egyelőre még én sem tudom, hogy miért.

Shaw: „Cashel Byron mestersége" címmel egy ökölvívó pályafutását írom meg a Sport Könyvkiadó számára.

Szophoklész: Új színdarabom, amely „Oidipusz király" címmel kerül színre, az emberek megváltozásának kérdésével foglalkozik. Kérdés: megváltozhat-e valaki annyira, hogy a tulajdon édesanyja sem ismer rá.

Tolsztoj: Kisregényt fejeztem be „Iljics Iván halála" címmel. Új regényemnek még nincs címe. A háború és a béke kérdésével foglalkozik.

Olvasóink megnyugodhatnak tehát, lesz elég alkotás, pedig nem is tudtunk mindenkivel érintkezésbe lépni. Cicero például mindig mással beszélt.

Feleki László

GYORSOLVASÁS

A gyorsvonat, a gyorssegély és a gyorsvágás után új fogalommal kell megismerkednünk, a gyorsolvasással. A „New York Herald Tribune" szerint Amerikában gyorsolvasó tanfolyamok vannak, s ezeken a hallgatókat megtanítják arra, hogyan kell gyorsan olvasni. A tudósítás szerint egy egyetemi hallgató, Rod Beebe, a híres Yale-egyetem diákja a tanfolyam előtt mindössze 213 szót tudott elolvasni egy perc alatt. Ma nem kevesebb, mint 55 056 szó a percenkénti teljesítménye. Ma már a lapozás jelenti számára a nagyobb nehézséget, és nem az olvasás. Az olvasás új irama az irodalomban is beláthatatlan következményekkel járhat. Ha a gyorsolvasás világszerte elterjed, befellegzett a kisregényeknek.

Pesti énekesnő

– Nem megmondtam, hogy hozd magaddal az olasz–magyar szótárt is?

ALEX BALTES:

IDŐSZERŰ TÖRTÉNET

Costel úgy tódult be az ajtón, mint akit vihar lök be:

– Tengerre megyünk, Florica, tengerre!... Jövő héten utazunk Vasile Roaitába... Partfürdő! Napfény!... És víz! Víz!

– Megint csőrepedés? – riadt legszebb álmából Florica. – Hol a víz?

Costel fokozatosan nyugalmat erőszakolt magára:

– Bocsáss meg, drágám, felébresztettelek! De ilyen óriási hírt ki kell ordítani a világba! Utazunk Vasile Roaitába! A szakszervezet ígért két beutalót!

Alvástól duzzadt szemekkel, Florica zavartan tekintett Costelre:

– Szóval a tengerre... Az kitűnő... Csodálatos... Siessünk!

– Ej, hová siessünk? Van még addig idő!

– Hol van? A szabónő csak egy hónapra vállal. A kalapos is egy hónapra.

– Csakhogy, édesem, mi lesülni megyünk, nem felöltözni. Mi kell oda más, mint egy fürdőruha, vagy egy strandruha!

Florica, Costel nyakába ugrott. Átölelte két karjával, és boldogan megcsókolta:

– Való igaz! Strandruha! Milyen színű?

– Hát... piros.

– Pompás. A piros nagyon illik a zöld szalmakalaphoz.

– Zöld szalmakalap? Van neked olyan?

– Nekem még nincs, de a kereskedelemnek már van.

– A tied fehér, ha jól emlékszem.

– Úgy bizony, szívem. A fehér kalapot viszont remekül hordhatom a kék fürdőruhámhoz.

– A piroshoz.

– Az a tavalyi, édesem. Én az újról beszélek, a kékről, amelyet most fogunk megvenni!... A takarékba tett pénzünkből!

– Pénzünkből? Pénzemből. Te a kalaposhoz hortad a tiedet, nem a takarékba. Mert te nagyon édes, jó feleség vagy, kitűnő gazdasszony, csak ez az egy hibád ne volna! Ez a folytonos költekezés!

– Jól van, Costel, a kedvedért takarékoskodni kezdek. A te fürdőruhádat most nem vesszük meg.

Természetesen nevetett is hozzá. Costel letörölte a zsebkendőjével gyöngyöző homlokát.

– Értsd meg, Costel drágám, nem mászhatok a tengerbe abban a pirosban. Rögtön elázik.

– És a kék száraz marad?

Másnap reggel, szemében aprócska mosollyal, bukszájában nagyocska összeggel, elindult Florica a Calea Victoriei áruházai felé...

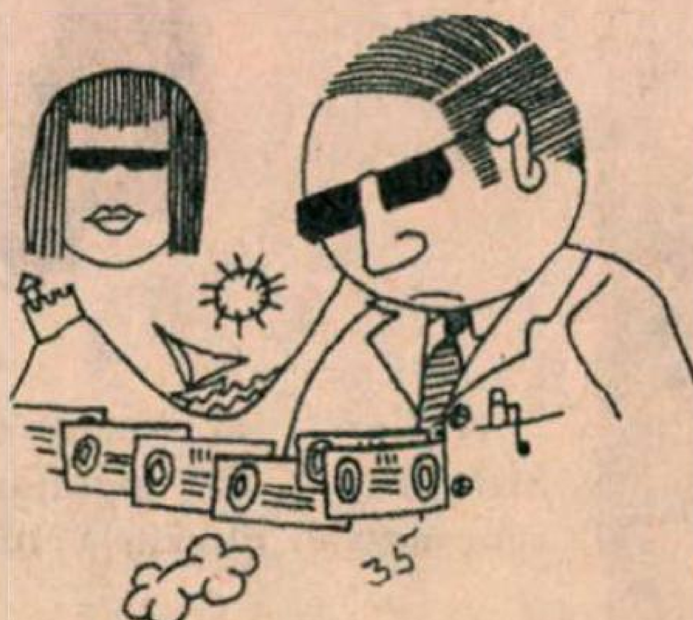
Egy nagy, kékvirágos kosztüm, hozzá a zöld szalmakalap. Egy nagy zöld szalmakalap, hozzá a kék fürdőruha. Egy nagy kék fürdőruha, hozzá a fehér strandcipő. A fehér strandcipő, hozzá a barna strandkosztüm. A barna strandkosztüm, hozzá a piros napernyőcske. A piros napernyőcske, hozzá a... két gyorsvonatjegy...

Körülmálházva csomagokkal, fáradtan ért haza Florica.

Rakosgatta az asztalra a csomagokat, mikor csengett a telefon:

– Halló. Te vagy, Florica? Itt Costel.

– Csókollak, drágám. Mindennel kész vagyok. Kész vagyok a vásárlásokkal is, kész vagyok a pénzünkkel is. Pár fillért hagytam a betétkönyvben... Ha tőlem függ, akár holnap is indulhatunk!... Mi? Hogy mondod?

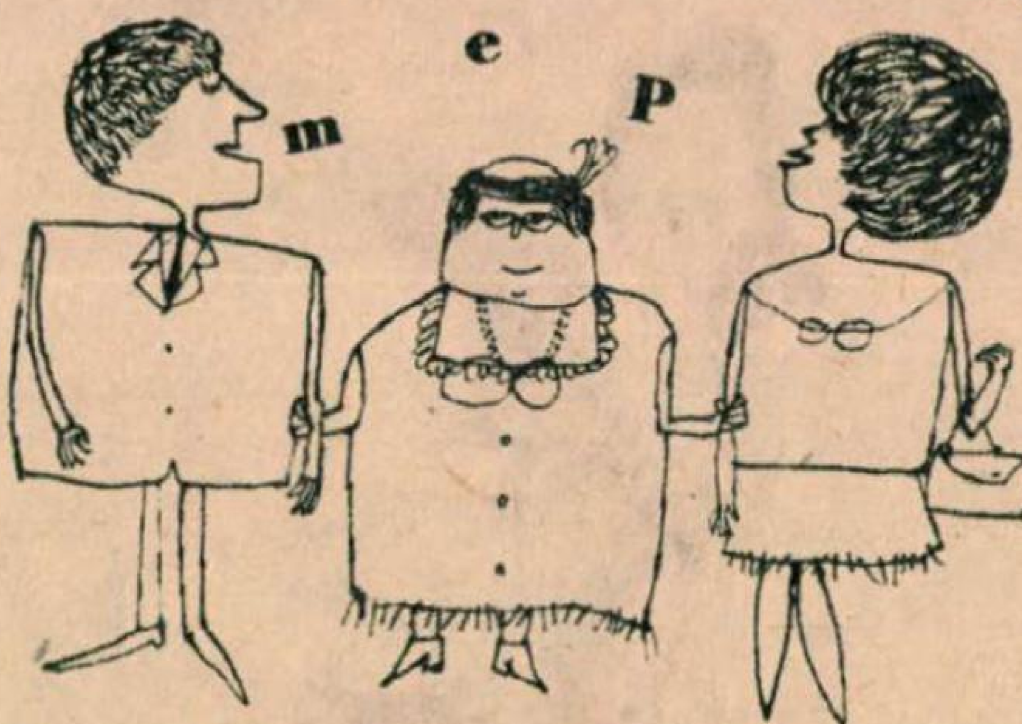
– Florica, drágám... kellemetlen hír... Egy kis tévedés! Nem mehetünk a tengerre!... Valami közbecsúszott... Rosszul értettem, ki tudja! A hegyekbe kaptuk a beutalót!... Mit szólsz, micsoda összevisszaság! Nem borzasztó?

Florica kicsit megszédült, de már hidegvérrel nyugtatta Costelt:

– Semmi borzasztó, drágám! Ezért igazán ne mérgelődj!... Minden el lesz intézve! Láttam a kirakatban egy pazar kék színű pulóvert! Kimondottan a hegyek közé való! És egy pár női bakancsot, hát az valami csodás! És egy kifejezetten hegymászó kosztümöt, valami elragadó! És egy... halló... halló... Costica drágám!... Halló... Hogyan? Ki beszél ott, kérem?... Costel munkatársa?... Mit csinál az uram?... Elájult?... Rögtön megyek!... Tudtam én, hogy nem tesz jót neki a hegyi levegő!

Románból fordította:
Alföldi Imre

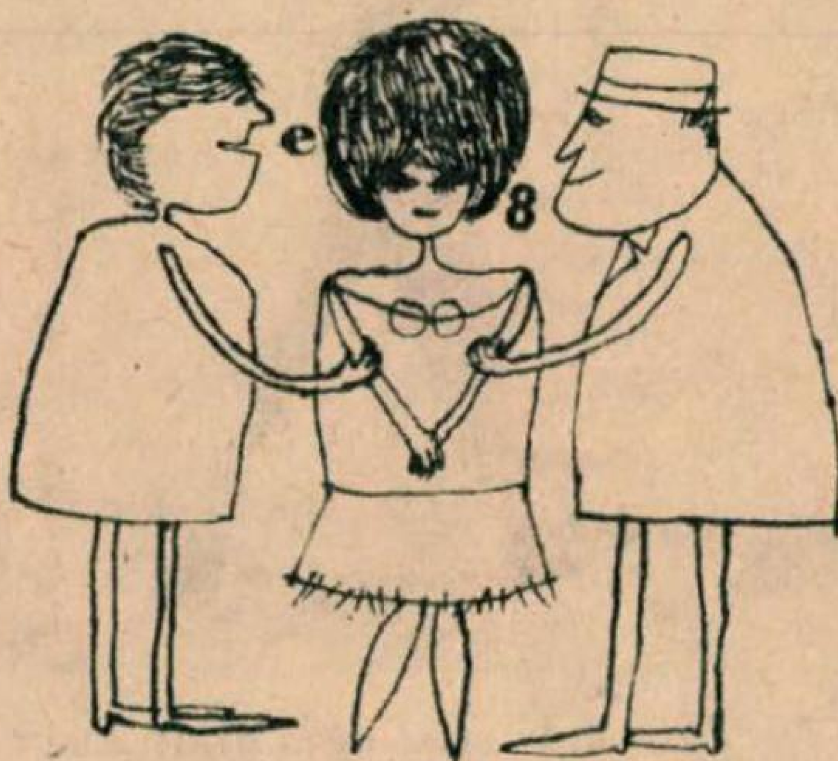
TELEFONOK

Távolsági beszélgetés

Közvetlen vonal

Ikerállomás

Téves kapcsolás

PARÁDI

MI TÖRTÉNT A NAGYVILÁGBAN?!

AVAGY

MEGIRIGYELTÜK KÉPESLAPJAINK SIKERÉT

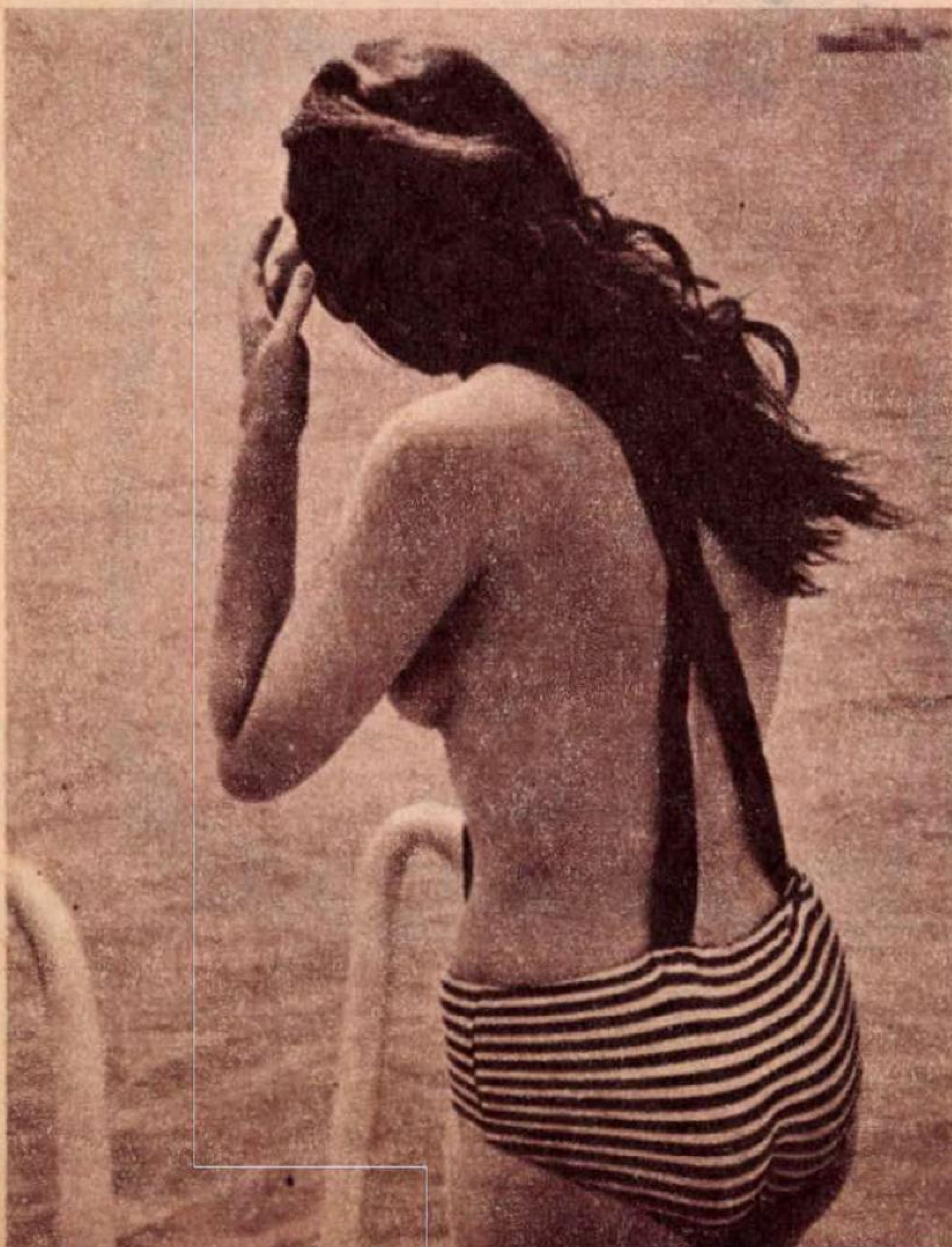
Kitűnő eredménnyel kollokvált Carla Strindberg az uppsalai egyetemen, de szerénységből eltakarja magát...

Amikor a Malvin-hurrikán elérte Florida partjait, a strandolók kénytelenek voltak gyorsan felöltözni.

Zászlófelvonás egy nyári szabad egyetemen.

Nő a munka nélküli nők száma Nyugat-Németországban. Ez a hamburgi fiatalasszony gondterhelten tekint a jövője elé.

PESTI TUDÓSÍTÓNKTÓL

Nagy örömmel olvastam, hogy a Dél-alföldi Mezőgazdasági Kísérleti Intézet makói telepén a vöröshagyma-nemesítési kísérletek során a legyeket is munkába fogják. A legyek végzik a beporzást a kísérleti szekrényekben. A diadalmas tudomány a világűr titkainak kutatása közben meg tudta oldani a légyenergia békés felhasználásának kérdését is.

Rájár a rúd a szicíliai gengszterekre. Az olasz rendőrség tíz főbanditát tartóztatott le Palermóban. Sikerült az egyikkel beszélnem. Panaszkodott, hogy rossz idők járnak rájuk, annyi bajuk van, hogy beszélni sem szeret róluk. Mint elmondotta, a legjobban az fáj nekik, hogy a magyar újságok a Mafiát állandóan Maffiának írják, holott ők maguk egy „f"-fel írják a nevüket. Megígértem, hogy közbenjárok, de az igazat megvallva, elfeledkeztem a dologról.

„Operett coctail" — olvasható a Fővárosi Operettszínház falragaszán. A „cocktail" magyarul kakasfark, de igazi jelentése „kevert", és sokan jó italnak tartják. A „coc" legföljebb a coca rövidítése lenne, a kakas azonban „cock". A „k"-betűt talán a takarékossági mozgalomban hagyták el, ha már a Mafiát túlteljesítettük egy betűvel?

A „Harc az utasokért!" jelszó jegyében a Cunard Line hajótársaság ősszel bevezeti a játékkaszinó-hajó intézményét. A „Franconia" hajón bárki kipróbálhatja a szerencséjét a tengeri ruletten. A kényelem új korszaka ez a szerencsejáték történelmében. Ha valaki mindenét elveszti, mindjárt a tengerbe ugorhat.

f. l.

CSABA

Az üdülő teraszának kőpárkányán ülök, és látszólag közömbösen lógatom a lábam. De ez csalóka külszín csupán. Valójában feszült érdeklődéssel figyelem Csabát, aki a nagy diófa körül futkározik. Csaba négyéves, dundi kisfiú.

Első magánszámára kora délelőtt került sor. Reggel kiadós záport kaptunk, de aztán kisütött a nap, és elfoglaltam kedvenc helyemet

a terasz párkányán. Nézegetem a vitorlásokat a tavon, az autókat az országúton, amikor a kertben egyszercsak feltűnik Csaba, hosszú bottal a kezében. Az öreg diófa alá ér, játékosan megüti a bottal a legalsó ágat. Megrezeg az ág, és a leveleken összegyűlt esővíz néhány cseppje a fiatalember kobakjára hullik. Csaba döbbenten bámul az ágra, kiszalad a fa alól, feltekint az immár tiszta, derült égre. Megállapítja, hogy nem esik az eső. Visszaballag a fa alá, ismét megüt egy ágat, megint zuhanyt kap. Újfent elcsodálkozik, kiszalad a lombsátor alól, szemléli az eget. Vissza. Ütés. Víz le. És ez így megy sorozatban, már csuromvíz a fiú. Nem szívesen avatkozom mások magánügyeibe, de végül is rászólok:

– Miért ütöd az ágakat, öcsi?

Csaba felém fordul, tekintetében mélységes felháborodás.

– Mindig leköp!

Ez volt délelőtt.

Most, ebéd utáni testedzés gyanánt, Csaba egyre gyorsuló futással kerülgeti ugyanazt a diófát. A tizedik kör után persze már szédeleg, tántorog, elveszti egyensúlyát, és homloka nagyot koppan a fa törzsén. Lehuppan a földre, a tiplit tapogatja a fején, szívettépően zokog.

A közeli nyugágyból felkel, odasiet egy fiatalasszony, leguggol melléje, becézi, vigasztalja. Mikor már halk szipogássá szelídül a kisfiú sírása, a fiatalasszony kedvesen faggatni kezdi:

– Megbotlottál, kincsem?

Csaba tagadóan rázza a fejét.

– Elcsúsztál?

Csaba újra megrázza a fejét.

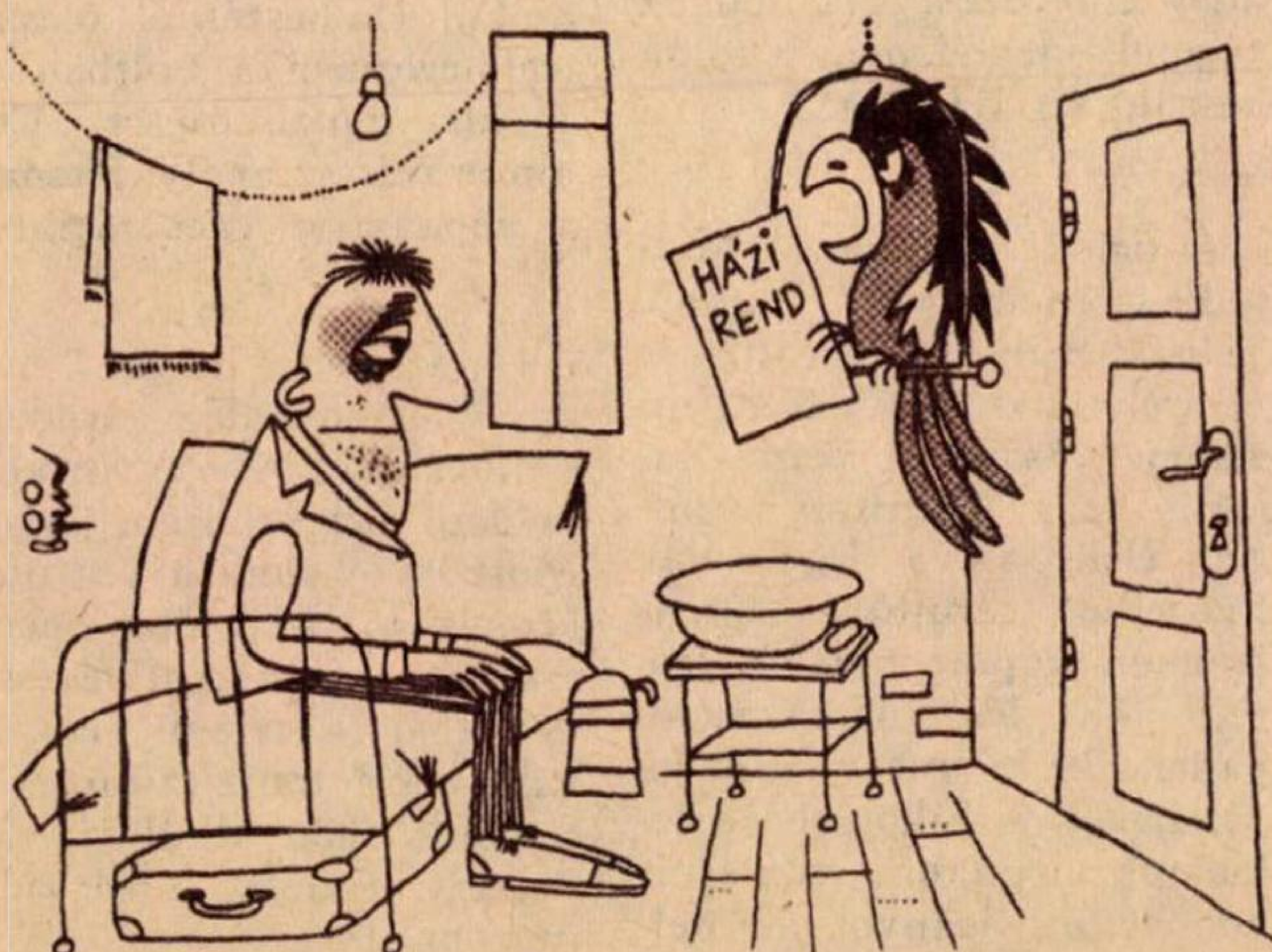
– Hát akkor mi történt?

Csaba feltápászkodik a földről, int a néninek, hogy most jól figyeljen, és futni kezd a diófa körül. Szalad egy kört, két kört, aztán megjátssza, hogy szédeleg, és puff! – fejjel nekirohan a fának!

A sikeres bemutató után most ott csücsül ismét a földön, szívettépően zokog, és a második tiplit tapogatja a kobakján.

Kürti András

Albérlet

A siker átka

törpe versek

ÖRÖK IFJÚSÁG

A vén Gellérthegy óvja ifjúságát,
nyár festékétől frissek fürtjei
s állástól fáradt, csúz-gyötörte lábát
a Rudas gyógyvizében fürdeti.

SOKFÉLE KÖLTŐ

Ez hétköznap ír, az vasárnap,
parnasszisták, szürrealisták . . .
teljes sosem lehet a listád.
Akik az eszpresszóba járnak,
azok az eszpresszionisták.

MŰEMLÉK

Ott játszottam a század-pirkadónál,
nagy múltam van éveim összegezve.
Úgy gondolom, hogy műemlék vagyok már,
csak éppen tábla nincs rám fölszegezve.

KÉT HOLD FÖLD

Hogyha két hold földem volna, egybe
elültetnék szőlővenyigéket,
a másikon szikvíz csörgedezne
s napi fröccsöm megvolna, míg élek.

FECSKEGYŰLÉS

Még szél az őszről semmit sem mesél,
de sürgöny drótján fecske-társaságban
már alkonyatkor névsor-olvasás van,
mert készül a kollektív útlevél.

Bródy László

ÚTINAPLÓ

Végre! Ezúttal én is megfogtam az isten lábát! Külföldre utazom, hetven dollárral a zsebemben. Mindenesetre leszerződöm egy könyvkiadóval útinaplóra. Némely ember olyan ügyetlen. Elutazik, és a családjának ír haza mindenféle felesleges dolgot, hogy jól vagyok, meg hogy szeretettel gondol rátok az Eiffel-toronyról Lajos. Én a könyvkiadónak fogok írni, és szeretettel fogok gondolni rájuk, ha majd felveszem tőlük az útirajzért járó honoráriumot. És különben is: időm van, ceruzám van. Én ne tudnék útirajzot írni?!

*

Huszonnégy órás utazás után expresszvonatunk egyenesen az állomáson áll meg. Kézitáskámat, melybe mindösszе néhány fogkefét és egy iránytűt csomagoltam, egy hordárra bízom, s jelbeszéddel megértetem vele, hogy hozza utánam. Az állomás

nagyon hasonlít a mi Keleti pályaudvarunkhoz, a „Kijárat!" feliratú ajtón jönnek be az utasok, s a „Bejárat"-on át távozunk, ahol egy idős vasutas nyolc nyelven kéri el az utasoktól a lejárt jegyeket, de csak egy középafrikai diák adja át a jegyét, aki nem értette, hogy mit mond az öreg vasutas.

Szállodaszobám a tengerre néz, s miután éppen apály van, jól láthatom túlnan a svéd partokon elhelyezett pálinkahirdetések züllött fényeit. A kikötő felől halászlegények csapata közeleg, fiatal lányok társaságában. Ma jó fogás volt. Előveszem glóbuszomat, és megállapítom, hogy Gdanskban vagyok. Kár, hogy nem értek lengyelül.

*

Repülőgépem észrevétlenül ereszkedik le a hamburgi repülőtér kifutójára. A csinos stewardesstől egy szép pergamen zacskót kapok ajándékba, és már indulok is várost nézni. A magammal hozott Pick-szalámiról leveszem a címkét, s karszalagként zakóm ujjára húzom, hadd lássák, hogy külföldi vagyok. Az első benyomások mindjárt kedvezőek. Egy ut-

cai lámpa alatt fiatal nő álldogál, s amint meglát, mindjárt rám mosolyog. Jó érzés látni, hogy itt is szeretik a magyarokat. Az autóforgalom óriási, a gépkocsik több oszlopban haladnak egymás mellett, külön oszlop van fenntartva a közlekedési baleseteknek. A város tele van sörivókkal. Egy idős német házaspár Hindenburgot élteti. A férfi körszakállára régi kitüntetések vannak ráaggatva. Odább egy acélbáró nagy halom extraprofitot számol. Rossz érzéssel fordulok ki a sörivóból, de az utcán megnyugtató látvány üti meg a szememet. Fiatal német munkások az est leple alatt Hölderlin-verseket mázolnak a házak falára. Kár, hogy nem értek németül.

*

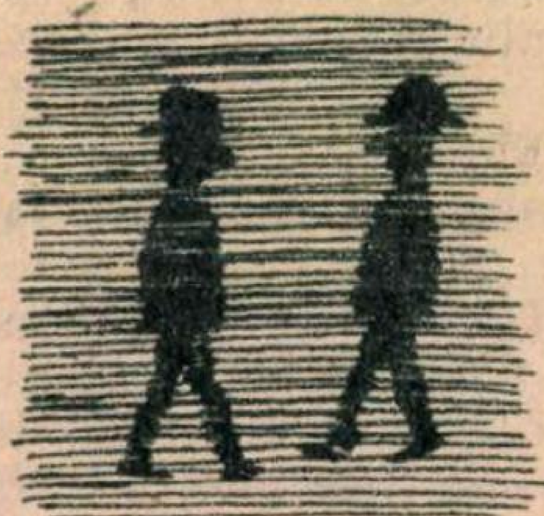
Ismerősömmel a széles autósztrádán száguldunk Brüsszel felé. A vámvizsgálat gyors és udvarias. Kossuth cigarettáim láttán a vámtiszt türelmetlenül int, hogy rágyújtás nélkül, minél gyor-

sabban hagyjuk el a határ területét. Útközben felveszünk magunkhoz egy gyarmatosítót, aki autóstoppal jött Kongóból hazáig. Azt mondja, a négerek nagyon udvariatlanok voltak hozzá, három-négy kongói is elment, míg egy felvette a kocsijába. Úgy menekült el egy szál ruhában, csupán másfél kiló gyémántot tudott egy staniclíban magával hozni. A belga ifjúságot azonban már nem érdekli különösebben a drágakő. A lányok legtöbbje már csipkét sem tud verni, a világhírű brüsszeli csipkét is, állítólag, Kalotaszegről importálják. Kár, hogy nem tudok franciául.

*

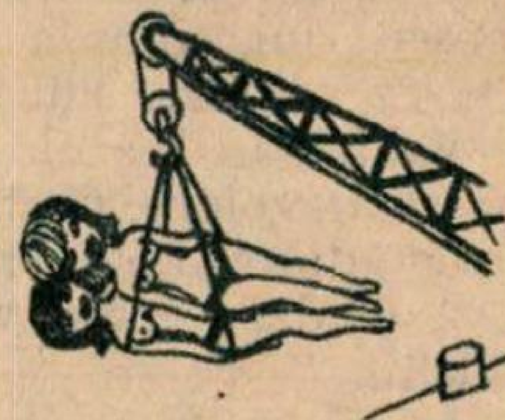
Kellemes hajóút után érkezem az angol szigetvilágba, Londonba. Itt olyan nehéz a köd, hogy az angolok mind kemény kalapban járnak, hogy bele ne üssék a fejüket. Állítólag itt még királyság van, de az elmaradottságot nagy erővel igyekeznek pótolni, elsősorban készpénzzel. London érde-

kessége a Soho, a szórakozónegyed, és a Hyde Park, melyet a magyar panaszkönyvhöz lehetne hasonlítani: mindenki elmondhatja itt a véleményét, anélkül, hogy valaki is figyelne rá. London másik érdekes természeti tüneménye a délután öt órakor beálló közlekedési csőd, melyet az idősebbek már megszoktak, a fiatalok azonban sokat dühöngenek miatta. Innen ered a dühöngő ifjúság elnevezés. Ha tudnék angolul, megnézném a róluk készült színdarabot is.

*

A hajóút Londontól Marseille-ig nem volt könnyű. Téliszalámim elfogyott, és takarékoskodnom kell a pénzemmel, ha vinni akarok valamit haza. Szárított heringen élek, az a legolcsóbb. Marseille lesújtó! Lépten-nyomon kopott hotelek, festett nők, leányok, szegény páriák. Ki-ki megy a maga páriájával. A kikötőben emelődaruk bálákba csomagolt könnyelmű leányokat emelnek a hajókba, a leánykereskedők áldozatait. Az utcákon is mindenütt elbukott leányok, szerencsétlen teremtések, szegény édesanyjuk, szegény feleségem! Megpróbálom az egyiket visszatartani a bűn útjáról, de nem sike-

rül. Marseille mindent elnyel. Már húsz frankom odavan.

*

Rómát látni és meghalni! Vagy Nápolyt? Már nem tudom pontosan, nagyon éhes vagyok. A tengerparton kószálok, de reggel óta csak egy tengeri csillagot találtam, aminek alig van tápértéke. Ha kibírom még két napig, megvehetem azt a kis tranzisztorost, melyet a Colosseum mellett láttam. Egész nap vizet iszom. Róma teli van kúttal. Fel vagyok puffadva, egész Róma kútvízből áll. Csak kibírjam még két napig! Szédülök. A képtárból ki kellett jönnöm, mert egy Verocchio étel-csendélet előtt rosszul lettem. Ha beáll az apály, meg vagyok mentve. Apálynál mindenféle kagyló marad a fövenyen. A Trevi-kútból megpróbáltam valami

aprópénzt kihalászni, amit beledobálnak, de nagyon figyeltek. Az ember állítólag három hétig is kibírja élelem nélkül. Ha beszélnék olaszul, leelőlegezném a boltban azt a kis tranzisztorost. Csak jönne már az apály. Istenem, a pápa most vacsorázik!...

*

Ha az ember hazatér, mindig újból felfedezi szeretett szülővárosát. A Vas utcában például még sohasem jártam. Most itt fekszem a Vas utcai kórházban. Az előbb operáltak meg gyomorsüllyedéssel, de sebaj, a fejem alatt itt van a kis tranzisztoros. Ha a könyvkiadó elküldi a következő részletet, Karlsbadba utazom utókezelésre.

Somogyi Pál

a TECHNIKA új csodája

Csupán legöregebb olvasóink emlékeznek arra a legendás időre, amikor a fotográfus fekete lepel alá bújva igazgatta a modelljét:

— Kicsit feljebb a fejet! Mosolyogni tessék!

A gyerekeket így biztatták:

— Vigyázz, öcskös, ott repül a kis madár!

Az ilyen felvétel, amit jó magyarsággal exponálásnak neveztek, jó harminc másodpercig tartott, a kép elkészítése kerek két hétig. Igaz, akkoriban még elkényeztették a fotográfiákat: aranyfürdőben pancsolták azokat.

Egyre fejlődött a technika, néhány évtized alatt megszületett a pillanatfelvétel, majd feltalálták azt a gépet, amely — mint reklámja hirdeti —, tíz másodperc alatt kiadja a kész képet.

Ilyen ördöngős masina csüngött Amerikába szakadt és látogatóba hazaérkezett barátom vállán. Már maga a díszes bőrtok is méltán keltett csodálatot, sőt irigységet.

— Lekaplak — mondta a barátom —, és egy percen belül kapsz tőlem ajándékba egy képet.

Jobb szerettem volna komolyabb ajándékhoz jutni, miután azonban úgyis szükségem volt egy igazolvány fényképre, örömmel és erőltetett mosollyal álltam a lencse elé. A mester parányit igazított rajtam, kattintott egyet, és egy bűvész fölényes gesztusával tárta szét a karjait:

— Voila, ennyi az egész... Most nézd az órádat!

Stoppoltam az időt. Alig egy perc múlva kiszedett a gépből egy nyirkos tekercset. Szétteregette. Picasso-kép tárult elém a művész absztrakt kísérleteinek első éveiből. Árnyak és fények, vonalak tobzódtak rajta megfejthetetlen rendszerben. Az alkotó sem volt megelégedve művével.

— Elmozdultál, — állapította meg rosszallóan.

Vigasztalni próbáltam és dicsértem a csodagépet.

— Mibe kerül odakünn az ilyesmi?

— Százötven dollár. Részletre is adják.

Jobban szemügyre vettem a képet. Alapos kutatással felfedeztem, hogy külön-külön mindenem rajta volt; a kezem, a lábam, a nyakkendőm, amelyet oly gondosan igazítottam a felvétel előtt. Én voltam, az kétségtelen, de részletekben. Lehet, hogy a barátom részletre vette a készüléket?

(stella)

De Gaulle-ról van szó

Fülöp György rajza

– Szeret... nem szeret...

RÖVIDZÁRLAT

Vizsgajelenet az Eötvös Loránd Tudományegyetem nyelvtudományi karán.

Pais Dezső professzor egy igen-igen gyengén felkészült hallgatót examinál.

– Ki a magyarországi finnugor nyelvtudomány legnagyobb alakja?

A fiú gyötrődik.

– Gondolkozzék. Nemcsak legnagyobb alakja, úgyis mondhatnók: megalapítója.

– Budenz.

– Helyes. És mi a keresztneve?

A különböző ismeretek áramkörének szigetelése laza. Rövidzárlat. A diák agyában a hazai finnugrászat atyjának: Budenz Józsefnek neve összeszikrázik Rudenzcel, a svájci kártya zöldalsójával. A válasz tehát:

– Ulrik. Budenz Ulrik.

Gyors professzori replika:

– Ön akkor viszont a Stüssi vadász!

Ugyanis: az meg a tökfilkó.

Békés István
(Legújabb Magyar Anekdotakincs)

A kezdő

- Kicsit feljebb!...

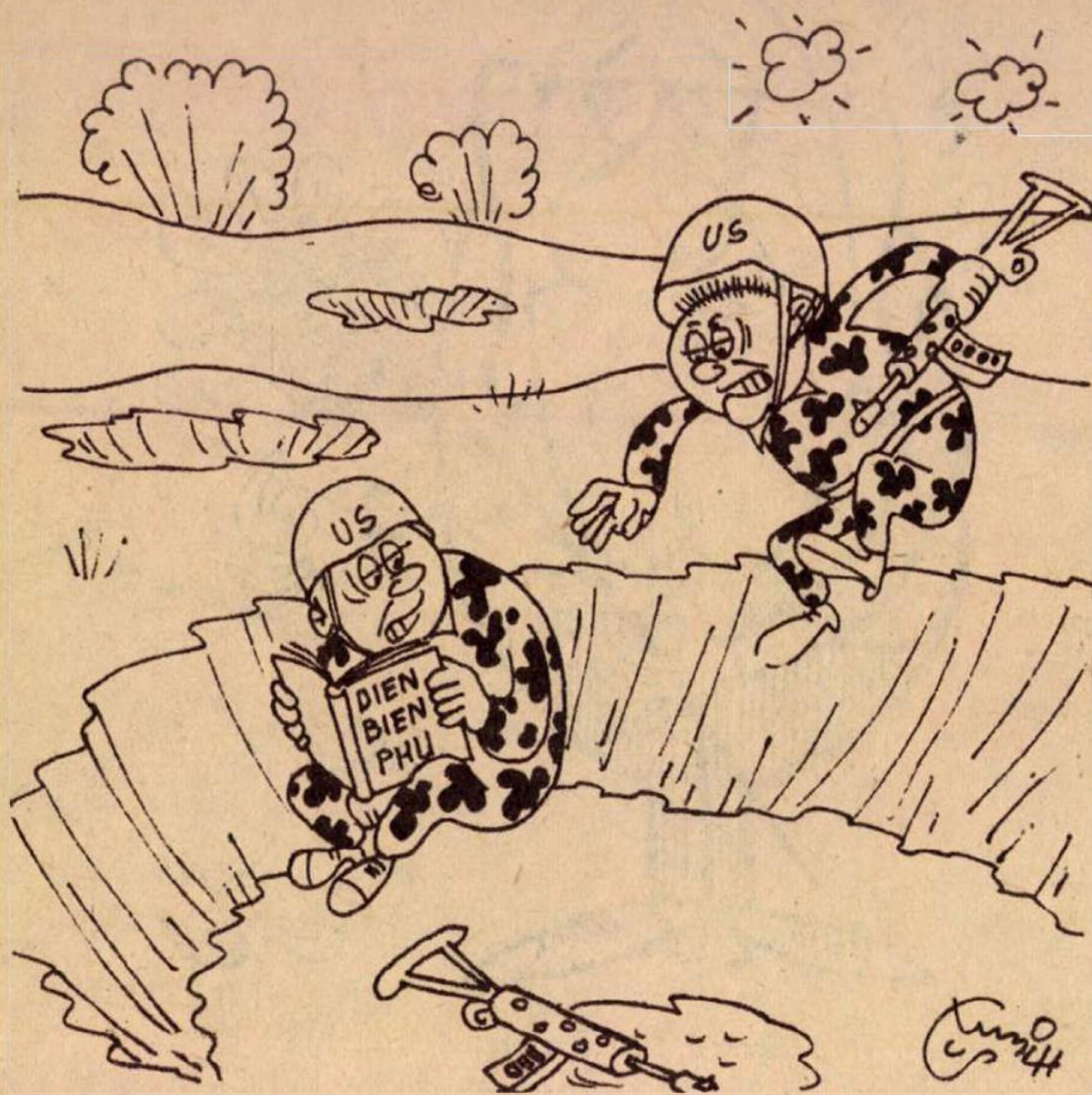
Izgalmas percek

– Istenem, csak ne legyen valami komplikáció...

Dél-Vietnamban

(A Berliner Zeitung-ból)

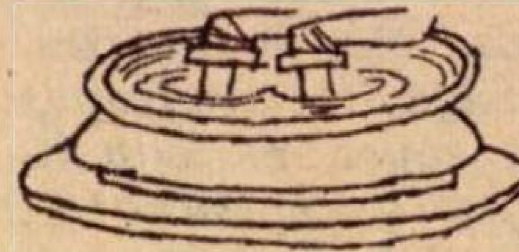

– Megőrültél, itt olvasol?
– Dehogy olvasok! Kíváncsi vagyok a jövőnkre...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MŰVÉSZI KUTYAFÜRDŐ

Budapest majdnem kétezer köztéri szobrát a Központi Tanácsház második emeletéről óvja a Fővárosi Műemlék Felügyelőség. Légvonalban tőle, mintegy százötven méternyire van a „Danaidák kútja" – a tanácsház tövénél – a Fehérhajó utcában.

A hangulatos kút művészi medencével rendelkezik. Célja – feltételezhetően – a városkép emelése. Ezzel szemben többször láttam, mint kutyaúsztatót, torzonborz ebekkel, valamint lábmosó edénynek is többen használták már, ifjak és vének.

Sajátságos szemlélet ez a művészetekről, és főleg szabadon űzhető, mert sem hatósági, sem társadalmi közbeavatkozásnak nem lehettem még szemtanúja ilyen esetekben.

D. E.

AZ ISMERŐS NŐ

Néhány hete M. fogtechnikus barátommal a Körúton sétáltam. Nézegettük a csinos, fiatal nőket és az elegáns kirakatokat. Amikor pedig úgy adódott, hogy egy szép kirakat előtt megállt egy szép nő, gondolatban bőkezű ajándékot vásároltunk neki az üveg mögötti holmikból.

Ahogy így marháskodunk, egyszer csak megszólítja a barátomat egy közepesen öltözött, középkorú nő a Wesselényi utca sarkánál:

— Nini, a művész úr! Jaj de jó, hogy találkozunk! — majd látva M. csodálkozó arcát, durcásan rápirít. — Mi az, már meg sem ismer engem, maga rossz fiú?!

— Hol is találkoztunk? — kérdi barátom zavartan.

— Hát a Fészekben! Oda szokott járni rablóultizni a művész úr.

— Bocsánat, de én egyáltalán nem tudok rablóultizni, és ráadásul még a Fészekhez sem volt soha szerencsém.

A nő tekintete egy pillanatra elkomorult, de aztán rögtön felderült.

— Stimmel. A Hungáriából ismerem a művész urat.

— Elnézést, de én a Hungáriát se kultiválom, — hebegte a kínosan feszengő M. — Azonkívül művész sem vagyok. Egyelőre.

A negyvenes hölgy nyájas arcán mintha a türelmetlenség árnyéka futott volna át:

— Akkor az Emkében találkoztunk. Tulajdonképpen mindegy. Úgyis csak egy tízest akartam kölcsönkérni a művész úrtól, mert otthon felejtettem a pénztárcámat, és kell még vennem néhány apróságot. Ha estefelé benéz az Emkébe, megadom.

M. barátom lovagiasan makogva átnyújtotta a pénzt, majd midőn a nő tovakacsázott az összeggel, ezt mondta:

— Csak legalább tudnám, hogy honnan a frászból ismerjük egymást. Én ugyanis az Emkébe sem járok.

A mérsékelten érdekes kalandot már-már nyomtalanul elfelejtettem, ám tegnap szembejött a középkorú hölgy az Oktogonon.

— Nini, a doktor úr! — integetett felém messziről.

— Hogy van, hogy van?

— Asszonyom, ön valakivel összetéveszt — mondtam fagyosan. — A legcsekélyebb mértékben sem vagyok doktor, és ha isten segít, nem is leszek.

— Pardon! Azt hittem, hogy az Orvostovábbképző Intézetből ismerjük egymást. Azonban úgy látszik, hogy a Fészekből.

— Ki van zárva.

— Ezek szerint a Hungáriából?

— Onnan sem.

— Marad tehát az Emke.

— Szintén lehetetlen.

— No de miért? Én világosan emlékszem a doktor úr arcára.

— Kérem, asszonyom, meg kell, hogy fosszam önt egy illúziótól. Én Mr. William Povács, magyar származású amerikai atomtudós vagyok. Pár napos rokoni látogatásra érkeztem csak Budapestre.

A nő arca felderült:

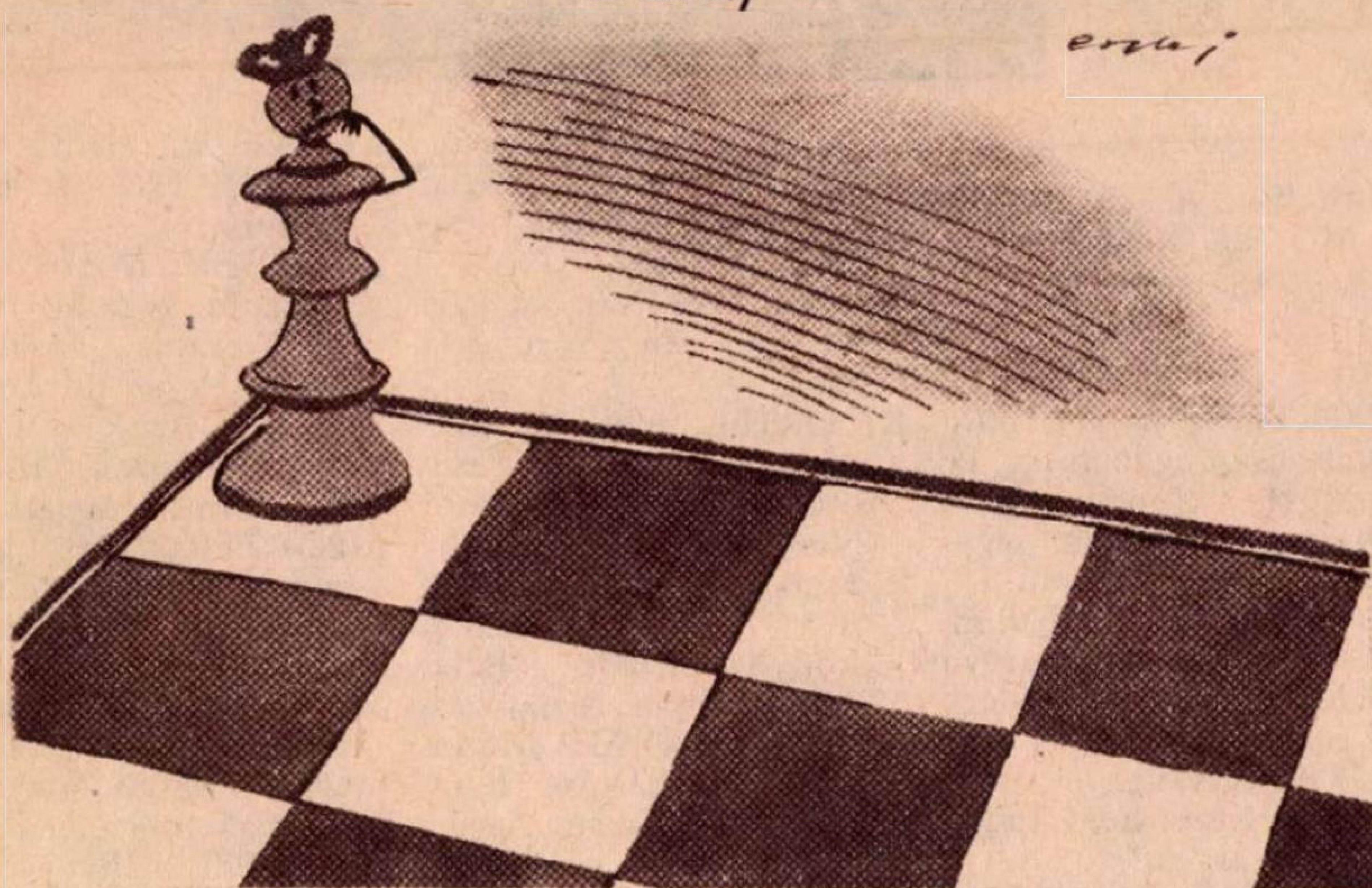
— Atomtudós?! Akkor megvan!! Negyvenhétben találkoztunk a Bikini-szigeteken. Mi történt magával azóta?

De mielőtt elmesélhettem volna, széles gesztussal a fejéhez kapott:

— Képzelje, milyen peches napom van ma. Otthon felejtettem a pénztárcámat. Nem tudna kölcsönözni holnapig tíz dollárt?

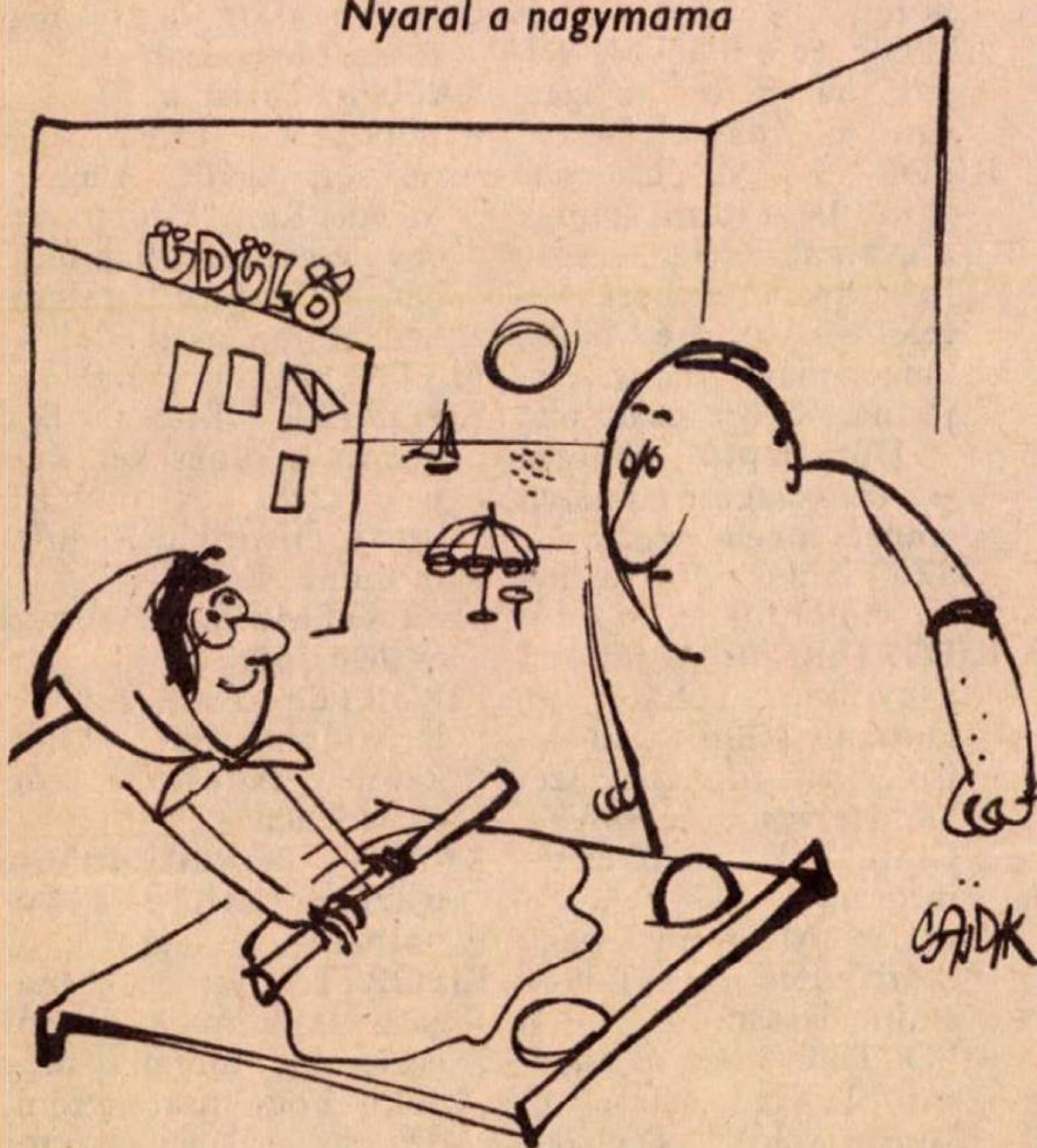
Dalmáth Ferenc

A király

– Hány lépésem lehet még?

Nyaral a nagymama

– Egy kis gyúrt tésztát küldök haza a gyerekeknek...

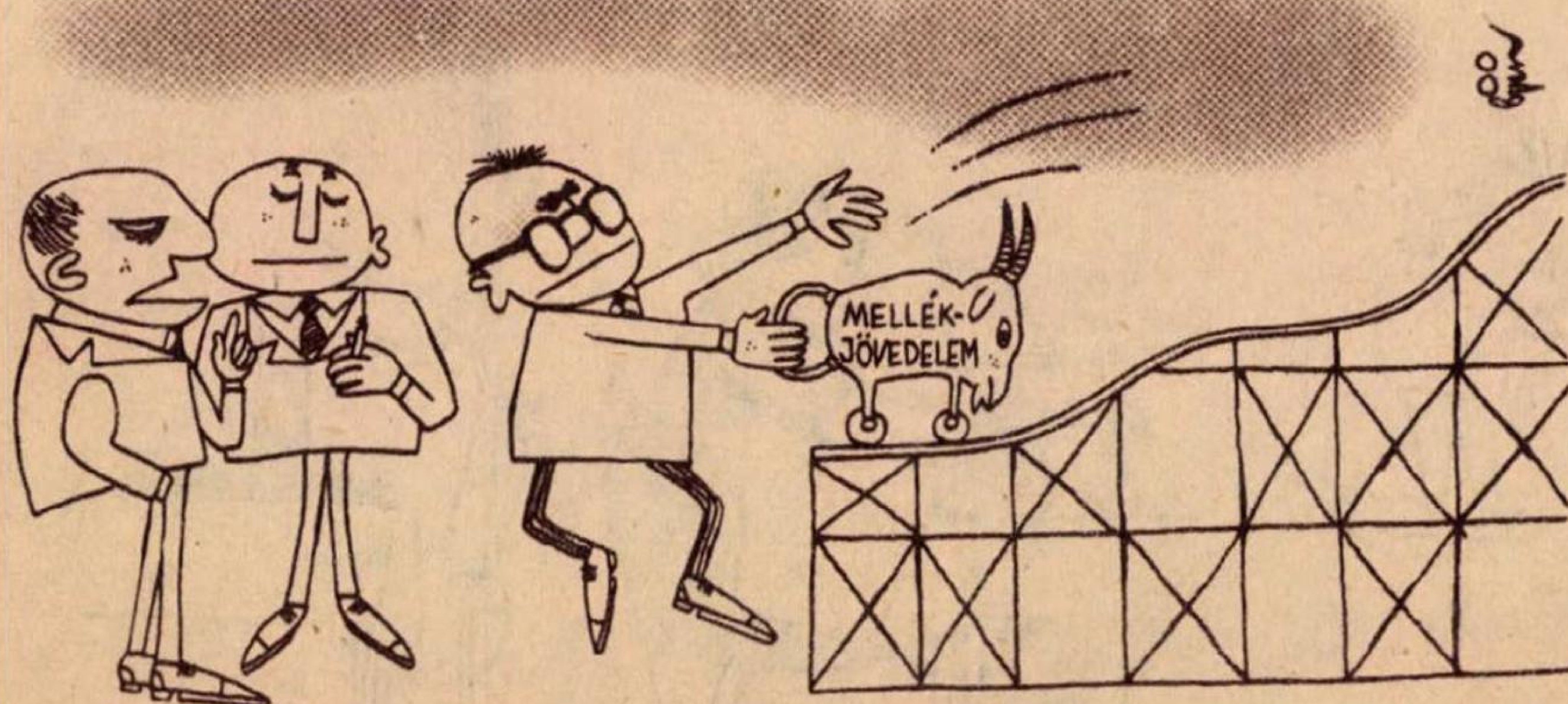

Nem közölhető kéziratot küldtek:

L. Ferenc, Bp. XIII., Máglya köz. – K. Mária. Bp. XI., Tétényi u. – K. István, Bp. II., Henger u. – P. Gabriella. Kiskunfélegyháza. – K. Dezső, Nagykanizsa. – B. György, Bp. XIII., Balzac u. – A. János, Bp. XVIII., Pestimre. – E. Ferenc, Bp. IX., Ecseri u. – A. Ágoston, Bp. XI., Budafoki u. – J. András, Bp. XIV., – M. Árpád, Pásztó. – M. Miklós, Bp. V., Városház u. – K. Ferenc, Bp. III., Perényi köz. – M. Szilvia, Bp. VIII., – K. Márta, Tapolca. – L. Imre, Bp. XIII., Visegrádi u. – S. Károly, Bp. VII., Izabella u. — S. József, Alsógöd, — K. László, Bp., VI., Eötvös u: B. G. Bp., XVI., Köztársaság tér. — D. Kné, Bp., XI., Bartók Béla u. — M. Miklós, Bp., VII., Szondy u. — D. Sándor, Bp., II., Fillér u. — K. Erika, Bp.

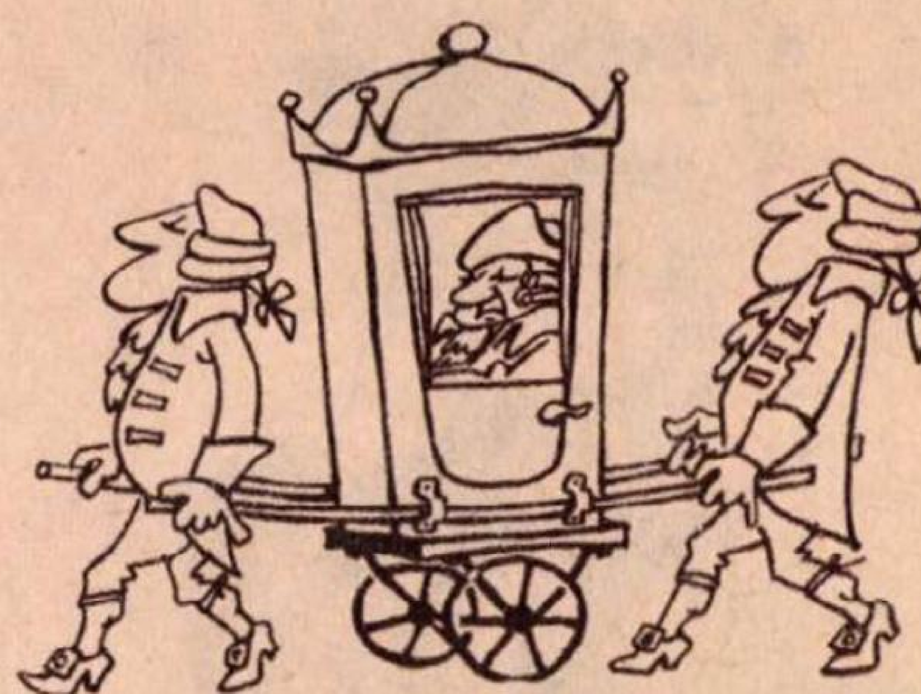
Erőművészek

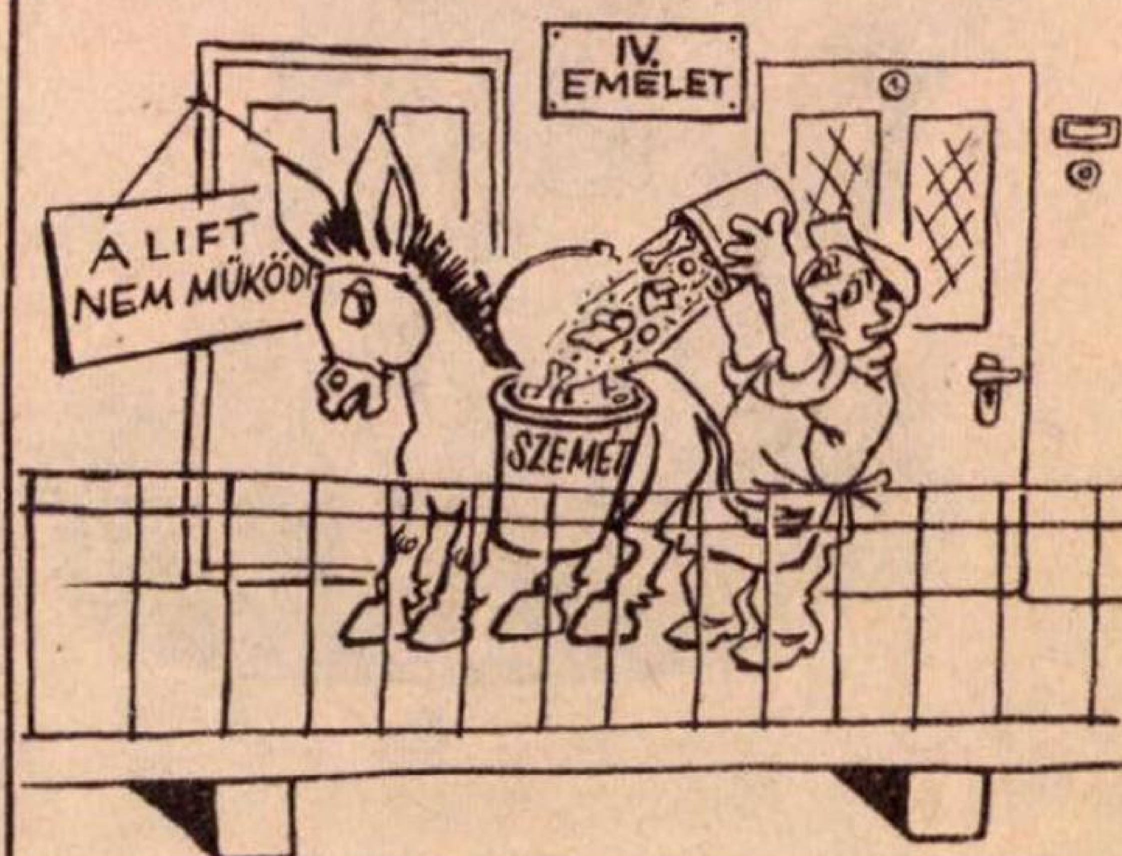
Balázs-Piri Balázs rajza

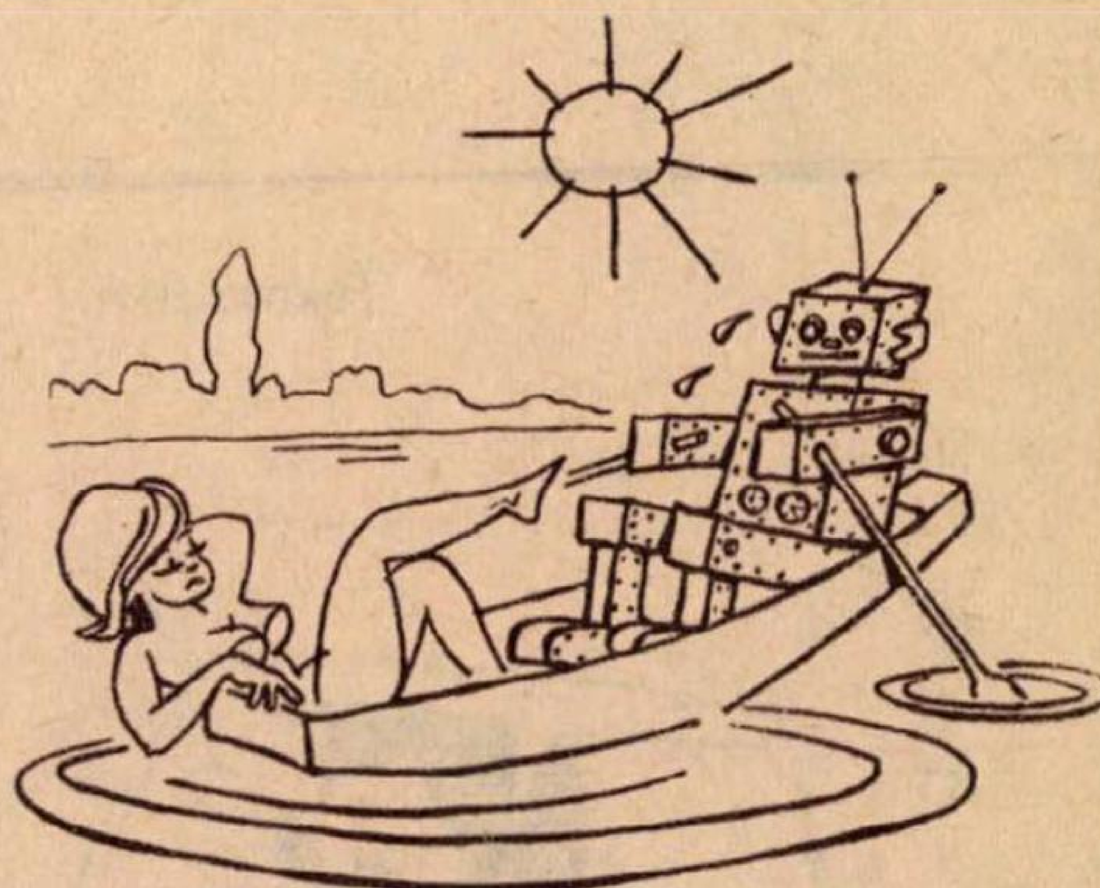
– Mondja, magának mennyit sikerült löknie?...

Kényelmes megoldások.

Ez a remek karikatúra-szobor a zseniális Karinthy Frigyest, a legnagyobb magyar humoristát ábrázolja. Alulírott, akinek „Modern Könyvtár" című sorozatában ötvenhárom évvel ezelőtt, 1912-ben először jelent meg Karinthy „Így írtok ti" című halhatatlan paródiagyűjteménye, most a humor mai orgánumában, a Ludas Matyiban kérdem: nem kellene-e ezt a pompás művet valahol, esetleg az Irodalmi Múzeumban felállíttatni? A szobor jeles szobrászművésznőnk, Kunvári Lilla műve.

Gömöri Jenő Tamás

VILLÁMRIPORT

– Jelenet –

Színhely: A FUMAGIT MŰVEK főbejárata.
Szereplők: Riporter
Kapus
Munkások

RIPORTER *(az órájára néz, és megdöbben):* Te jó ég! Tíz perc múlva három, s nekem négyre mozijegyem van. *(Hangosan)* Üdvözlöm, kapus kartárs. Hurgya Ede vagyok, a Vidám Vasas munkatársa.

KAPUS: Gyisten, az iratokat. Mert hogy tudja, hogy van az?

RIPORTER: Tessék, agnoszkáljon, de gyorsan, mert rögtön megy a híradó, fürgén, bátyám, tudja, a sajtó nagyhatalom, kapcsolja, kapcsolja az igazgatót.

KAPUS *(hátraszól):* Te, Erzsók, birizgáld a telefont. – Na, addig is fölvesszük az adatokat.

RIPORTER: Helyes, bátyám, de előbb beszélgessünk, olyan jó bizalomgerjesztő orcája van. Megy a munka, mi, erősen megy?

KAPUS: Megyen! Harmadnapja lettünk élüzem.

RIPORTER: Bravó! Nők és férfiak vegyesen érték el ezt az eredményt! Az emancipáció diadala. Né, épp itt jön egy férfioverál. Örvendek, Hurgya, a Vidám Vasas munkatársa. Neve? Foglalkozása? Százaléka? Kedvtelése? Panasza?

I. MUNKÁS: Tóth József. Beállító. 107%. Foci. Fáj a fogam.

RIPORTER: Köszönöm, üdvözlöm a családot, mindjárt ide is küldheti azt a kislányt, ne tétovázzon, hideg vasat rá, aztán gyerünk, hajrá, egyedül...

KAPUS: Befolyik a víz az öltözőbe, azt írja meg.

RIPORTER: Helyes, illetve nem helyes. Kezit csókolom, szaktársnő! Nemde a kultúrcsoport tagja? Az. Tagja a KISZnek? Az Ízlik az üzemi konyha főztje? Ízlik. Mit szól az űrhajózáshoz? Hurrá! Mi? Mondja, kapus kartárs, hány dolgozója is van a gyárnak? – Kezit csókolom, szaktársnő, új munkasikereket. – Szóval 1000 darab ember? Ebből mennyi a nő? Mennyi a férfi?

KAPUS: Fele-fele. Ne féljen, már pedzi az igazgató, de mással beszél.

RIPORTER: Miféle igazgató? Ja, értem, ennek a gyárnak az igazgatója. És milyen ember? Miféle? – Hé, hé, halló, maga, maga tisztviselőforma, jöjjön csak ide! – Üdv, laptól, Hurgya – az igazgató milyen ember maga szerint?

TISZTVISELŐ: Jó, de néha előfordul...

RIPORTER: Jó, jó, ezt hagyjuk. Tehát jó. Hossza? Nem kell leírni. Csak mutassa. Széle? Helyes, vékonyka. Gratulálok, tökéletes információ.

KAPUS: Mostand nagy gyárbővítés folyik, amint lássa.

RIPORTER: Kösz az anyagot. Tehát óriási rekonstrukció! Téglából fal, falból gyár, gyárból tervteljesítés. Né, milyen szép kutya, őrzi a gyárat, nemde?

KAPUS: Ezt nem érdekli a gyár, csak az üzemi konyha.

RIPORTER: Mert rossz az agitáció. Na, mi is van még? Azok a vasak mit keresnek az udvaron?

KAPUS: Azok a vasak éppen rezek, rúdban, meg ólmok pogácsában.

RIPORTER: Na persze, rudak, rezek, krumplispogácsák. Bejgli nincs! Na, egy pár nevet kérek még gyorsan. Ki a legjobb rezes?

KAPUS: Sarlai Vince, de vannak még...

RIPORTER: Éljen a Vince, és ki a legjobb rudas?

KAPUS: Talán a...

RIPORTER: Tehát a Talán szaktárs, és ki a legrosszabb rudas?

KAPUS: Talán a...

RIPORTER: Értem, két testvér, egyik Ábel, a másik Kain! Hopp, ott egy vigyorgó fiatalember. – Kedves fiatalember, jöjjön csak ide!

FIATALEMBER: Szia!

RIPORTER: Klassz! Egy üzemi adomát kér krapek szaki, az újságíró bácsi. Históriát. Mendemondát. Érti?

FIATALEMBER: Arisztid és Melánia...

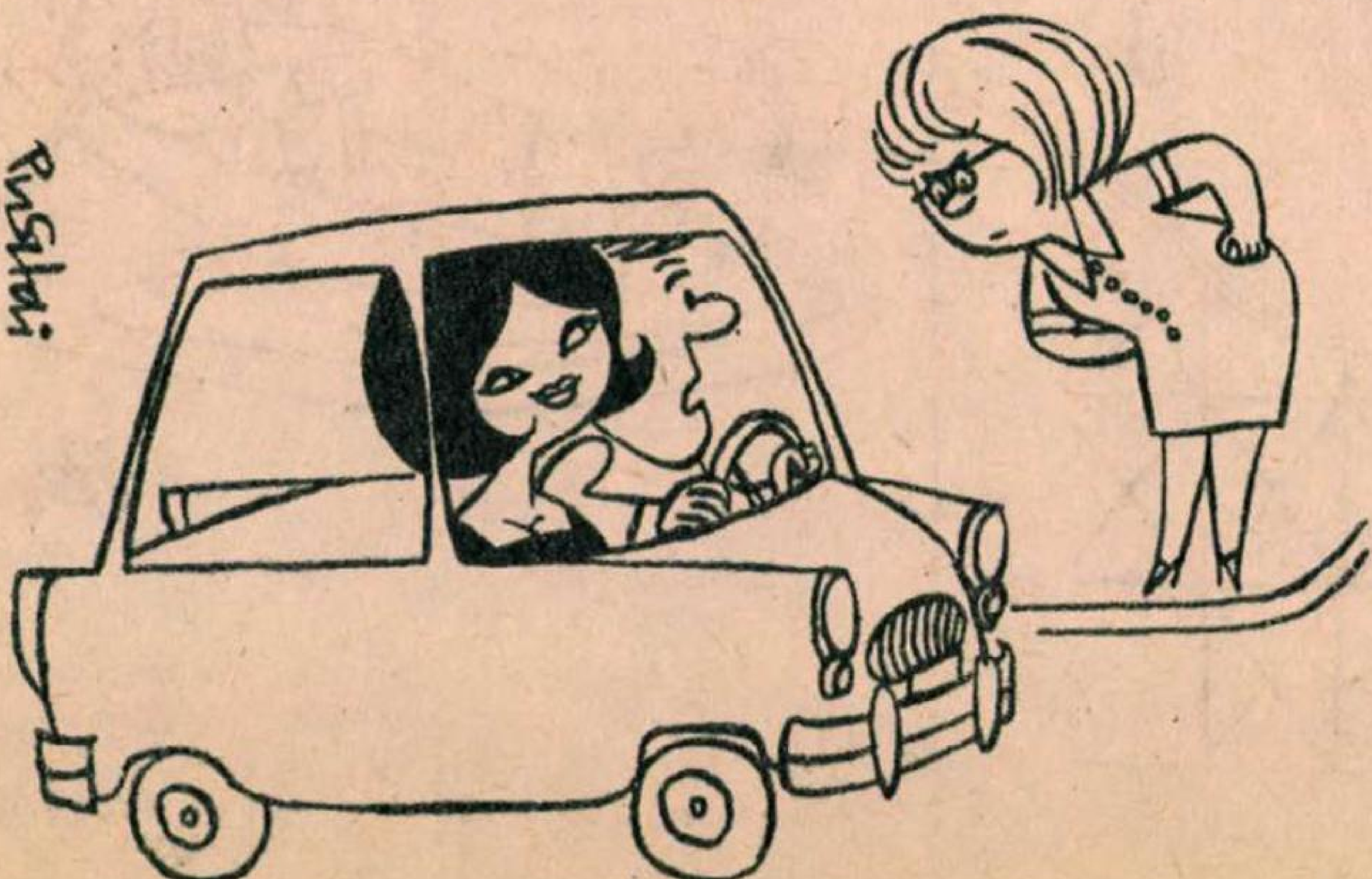
RIPORTER: Szia! Azt én is tudom. Hát akkor, kapus bátyám, erőt, egészséget...

KAPUS: Begyütt! Itt az igazgató kartárs a vonalban.

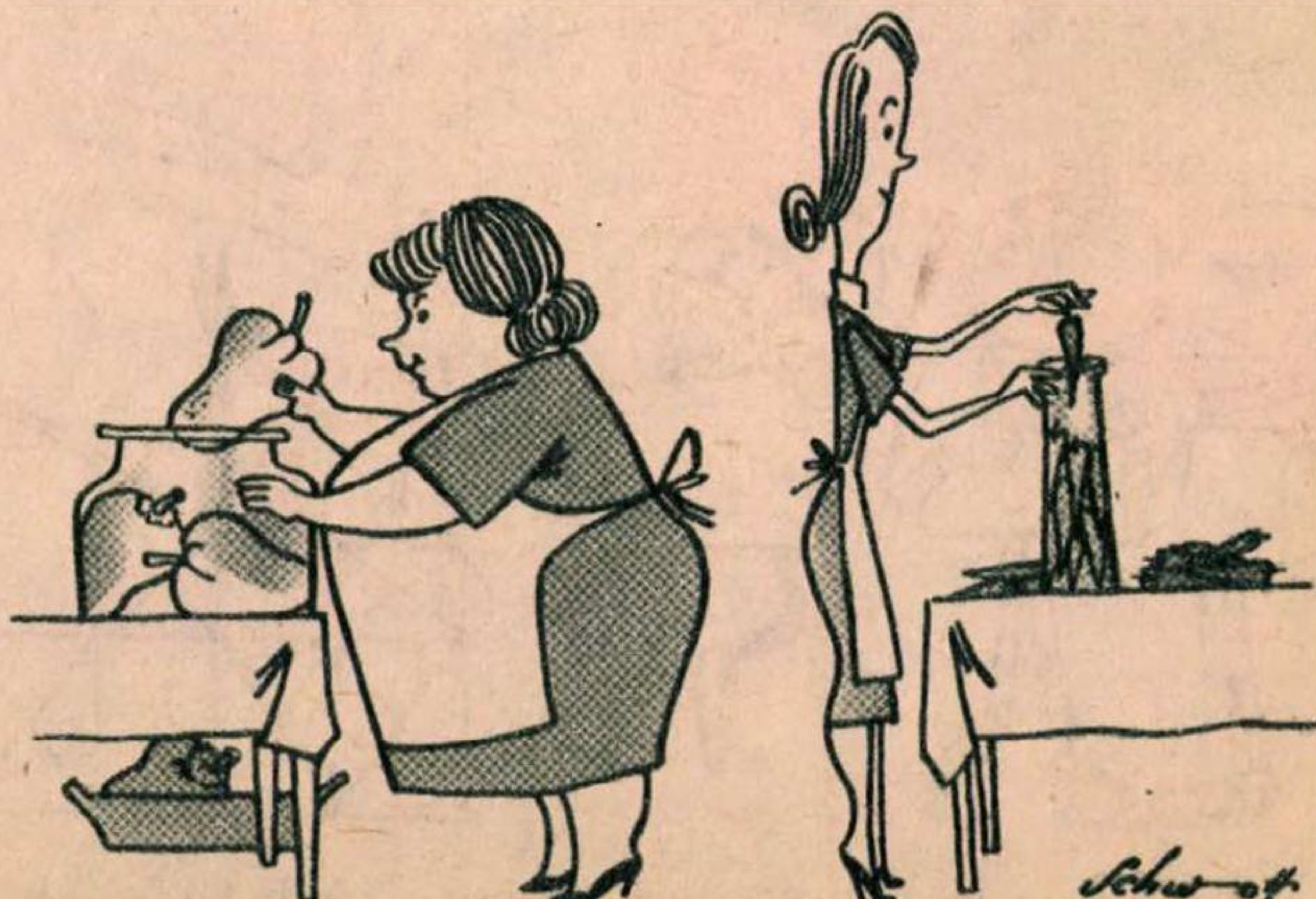
RIPORTER: Ja, az a magas, vékonyka illető! Ismerem; mondja meg neki, hogy tisztteltetem, de ezt a nagy üzemi riportot még ma a mozi után azonnal le kell adnom...

Nagy S. József

Fekete fuvar

Itt a befőzési idény

BARÁTSÁGOS MÉRKŐZÉS
(„Dikobráz", Prága)

IMPORT HUMOR

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mi volt életük legnagyobb tévedése?

Azt hittem, hogy kétszer kettő mindig négy.

B. E.

Tavaly vettem egy tévé-készüléket.

D. F.

Magyar rúdugró győzelmét vártam a tokiói olimpián.

F. L.

Én csak kisember vagyok, nagyot tévedni a nagyemberek szoktak.

(f—p)

Öt lottószelvényre írtam egy-egy nyerőszámot ahelyett, hogy egy szelvényre írtam volna mind az ötöt.

F. Gy.

A sarki zöldségesnél vettem egy kiló burgonyát, rátettem az ellenőrző mérlegre. Stimmelt.

G. Sz.

Hosszú időn át azt hittem, hogy a kefir mohamedán főúri rang.

K. A.

A legnagyobb tévedésem az volt, hogy valamiről azt hittem, hogy az volt a legnagyobb tévedésem.

M. Gy.

Az érettségi után azt hittem, hogy érett vagyok.

P. L.

Ötéves koromban elhittem, hogy a szerénység mindig elnyeri a jutalmát.

S. P.

A békeévekben bemutattak egy tizenkilenc éves egyetemi hallgatónőnek, aki színpadra vágyott. Meghallgatás után megállapítottam, hogy szemernyi tehetsége sincs a színjátszáshoz és sohase lesz belőle színésznő. A leánykát Mezey Máriának hívták.

S. A.

FÁRASZTÓ SZAKMA
(„Eulenspiegel", Berlin)

AKI A VIRÁGOT SZERETI...
(„Volkstimme", Bécs)

PAPUCSFÉRJ
(„Rohács", Pozsony)

Közlekedési KRIMI

II. A kétlábú rém

KÖZÉRT

A VÉGZETES FATA MORGANA
AKI HORTOBÁGYNAK NÉZI A KÖRUTAT...

TRAFIK

A HALÁLTÁNC

SÜVIT A FÉK!

52

POHARAZÓ

A MÉREGPOHÁR

IDEGEK HARCA

Az őrület éjszakája

ZSAROLÁS
–Apafej, fizessen egy fagyit vagy gyereket gázol!

SZ-

Szűr-Szabó József rajzai

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.4866 – A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte – 65.8043 – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504